

JURNAL DE LICEU

**REVISTA COLEGIULUI TEHNIC
"CAROL I"**

**NR. 3
BUCUREȘTI
2016**

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Văduva Aurelia
Nicolof Vali Ifigenia
Cormoș Geanina Loredana
Țurcaș Crina Valentina
Ionescu Roxana
Motroc George
DESIGN COPERTĂ: Enescu Cristian

COLABORATORI

Prof. Ana Mihăescu
Prof. Doina Mihăilescu
Prof. Elinor Danusia Popescu
Prof. Iuliana Mustață
Prof. Mihaela Gheorghe
Prof. Radu Farcaș
Prof. Rodica Dumitrescu
Prof. Teodora Buică
Prof. Violeta Năstăsoiu

Ungureanu Bianca
Georgescu Mariana
Dumitriu Ionela
Șerhan Eduard
Tudor Mihaela Bianca
Șerban Lidia
Șerbănescu Filip
Stan Iulia
Ciocănel David
Zamfir Andrei
Tofan Maria Alexandra
Văduva Elena
Țurcaș Petru Cristian

Nica Raluca
Soare Gabriela
Ierusalim Ana-Maria
Ionescu Florin
Martie Alexandra
Dănilă Bogdan
Adascălu Andrei
Dan Panaghie
Bobocă Emilia Valentina
Florea Marina
Ilie Iosif
Cotoc Yanik Andrei

Cuprins

LECȚIE DE SUFLET:

3. Fiecare viață este un dar

NOI, „CAROLIȘTII”

4. De-ale bobocilor

6. Scrisoare către boboci

7. Planuri de viitor

8. Școala „de acasă”

CARIERĂ

9. Proiectul JOBS

CURIOZITĂȚI

10. Misterul culorii ochilor

11. Curiozități și ciudățenii gastronomice

12. De unde provin numele continentelor?

CAFENEUA LITERARĂ

13. Invitație la lectură

13. Recenzii de carte

16. Interviu cu scriitoarea Catia Maxim

CAFENEUA ARTISTICĂ

19. Desene cu har

20. „Emoții”

20. Carpe diem

21. Gânduri în iarnă

JOCURILE MINȚII

22. Anagrama

CULTURĂ GENERALĂ

23. Enigmele Orientului Antic

24. Scurt istoric al radioactivității

ISTORIE ȘI LEGENDĂ

26. Vlad Țepeș Drăculea

BUCUREȘTIUL MEU

28. A fost demult fabrica de bere Rahova

29. Trasee prin București

30. Analiza statistică a ecosistemului Crângași din București

PAGINA IT

32. Aplicații utile

32. Jocurile pe calculator

33. Să facem cunoștință cu SCRACH

PAGINA TEHNICĂ

34. Fapte ciudate din lumea tehnicii

SOCIETATEA DE CONSUM

36. Shopping online vs. In store

SĂRBĂTORI DE DEPARTE

37. Trick or treat

HOROSCOPI

38. Trăsăturile pozitive ale zodiilor

„Fiecare viață este un dar”

Prof. Violeta Năstăsoiu

Viața este primul drept al omului. Trebuie să rămânem fideli promisiunii că totul se aranjează când alegi viața. De obicei, avortul este soluția aleasă pentru a elimina o problemă, în loc să se înțeleagă că fiecare copil vine cu un scop și că metodele de preventive (de contracepție) sunt la îndemâna oricui în societatea actuală. Trebuie să avem curajul să alegem viața și să avem încredere că toate problemele își vor afla răspunsul. Orice copil din pântecul unei mame este lăsat de Dumnezeu, este un suflet care nu are nici o vină, va avea un scop, un rol pe lume, va trebui să facă ceva, cândva.

Avortul nu este niciodată o soluție, întotdeauna este un eșec.

Fiecare copil merită o zi de naștere!

Cine sunt eu ca să-l opresc să trăiască?

La 21 de zile de la concepție, inima unui copil bate.

Avortul oprește o inimă care bate.

Chiar dacă nu îți dorești copilul respectiv, există familii care vor să adopte, există asociații care sprijină mamele însărcinate și le oferă consiliere, iar mamele care trec printr-o situație de criză pot cere ajutor.

Poate că suntem fricoși și egoiști când alegem calea avortului, dar adevărul este că un copil te ajută să prețuiești fiecare zi mai mult decât orice și să fii alături de aproapele tău.

În România, a cărei populație actuală este de circa 21 800 000 de locuitori, din 1958 până în prezent, au fost înregistrate doar în spitalele de stat peste 22 000 000 de avorturi. Se fac circa 400 de avorturi lacerare pe zi doar în spitalele de stat, rata avorturilor fiind de 480 avorturi la 1000 de nașteri, cea mai mare din Uniunea Europeană și dublă față de cea din SUA.

Orice viață umană este demnă de respect, indiferent de alte criterii - etnie, sex, religie, stare de sănătate, stare materială sau stare de dezvoltare. Un copil în prima zi după concepție nu este mai puțin om decât o persoană în floarea vârstei. Fiecare persoană are de dăruit semenilor ceva unic și infinit de prețios - propriul suflet. Trebuie să conștientizăm existența, unicitatea, demnitatea și valoarea fiecărui om începând din momentul concepției. Totul începe cu ascultarea nevoilor organismului, de la relații sexuale fără implicare afectivă și culminează cu un egoism de piatră față de rezultatul actului, față de viața copilului care, poate, este conceput. În final, rămâne părerea de rău de mai târziu, golul din suflet și din pântec și rugăciunile pentru sufletul bebelușului pentru ca Dumnezeu să aibă grijă de el.

Fetelor, femeilor, nu alegeți acest drum !

Avortul... o inimă se oprește, o altă inimă se frânge.

DE-ALE BOBOCILOR

Pagină realizată de elevii clasei a IX-a B

Țeea ce urmează ar putea fi o piesă de teatru.

Drept decor, curtea școlii. Liniile albe, proaspat desenate pe asfalt, care delimitează spațiul rezervat fiecărei clase. Tribuna mică din față, cu un teanc de diplome pentru sârguincioșii de anul trecut.

Bobocii timizi, stângaci, răbdatori stau într-un capăt al careului. „Veteranii” gălăgioși, cu aere de superioritate, în capătul celălalt. Și peste toți, cerul senin și înalt într-o dimineață de 12 septembrie.

Cu ce impresii intră elevii într-o școală cu totul nouă? Mai mult chiar, într-o viață necunoscută? Ce așteptări, ce emoții, ce gânduri le trec prin minte?

Rândurile de mai jos încearcă să exprime cu multă sinceritate ce am simțit noi, bobocii clasei a IX-a B despre cele dintâi impresii din liceu.

Prima zi a însemnat o mare schimbare în viața mea. Într-un fel, eram dezamăgit că mă despărțisem de colegii cu care eram obisnuit. Recunosc că mi-a fost frică: de colegii mai mari, de profesori, de tot ce era nou și necunoscut. Puțină frică ne este și acum, dar ne-am acomodat. Avem noroc de colegi prietenoși și simpatici și, chiar dacă sună prea frumos ca să fie adevărat, chiar ne simțim ca o familie. (David Ciocănel și Andrei Zamfir)

Eram emoționată. Unii își regăsiseră colegi din generală, alții stăteau stingheri și priveau. Cred că în acele momente nu ne era prea clar ce simțeam. Știu doar că speram să nimerim într-o clasă bună, cu profesori de la care să învățăm cât mai multe și colegi prietenoși și pașnici. După prima zi de liceu am simțit o pace interioară – colegii mei păreau așa cum mi-i dorisem, iar doamna dirigintă ne primise cu multă căldură. (Maria Tofan)

Prima zi a fost o emoție întreagă.

Imi aduc aminte de prima zi de școală, se leagă...

Inima-mi bătea foarte tare

Dar acum sunt în liceu – așa se pare!

Nu se compară deloc cu școala generală
Viața nu-i deloc amară.

- De ce vreți să aveți parte în liceu?

- De nota 10! Să ne ajute Dumnezeu!

Acum serios... colegii sunt de treabă,

De aceea cred că o să ne meargă.

Tristeți și bucurii din plin

Trăiește-ți viața pe deplin!

Ore de mate să tot fie,

Info, franceză, geografie.

... E tare greu să-ți iasă rime

Dar știu precis că într-a nouă

Ne-a fost și-o să ne fie bine!

(Filip Șerbănescu și Iulia Stroe)

Alarma sună insistent, trezindu-mă din visele mele lipsite de griji, probleme, școală și responsabilități. Privirea îmi era încețoșată, iar sufletul încărcat. Ce avea să se întâmple în curtea liceului? Câți ochi aveau să mă privească? Mentea îmi era plină de gânduri, de întrebări, de teamă.

Acele ceasuri se mișcau rapid pe ritmul bătăilor inimii mele. Cu fiecare pas făcut, timpul părea să o ia la fugă, lăsându-mă în urma lui.

Porțile liceului se deschideau larg în fața mea, invitându-mă într-un nou univers, necunoscut. Ca într-un muzeu de artă, sute de chipuri priveau insistent.

Vorbele directoarei îmi răsunau în cap cu un oarecare ecou în timp ce mă plimbam pierdută pe coridoarele liceului. Așa mi-am cunoscut primii colegi: din întâmplare. Și, încă din primele clipe, viața ne-a pus

la încercare. Găsirea sălii de clasă a fost o adevărată provocare pe care noi am acceptat-o, nesiguri de ce avea să urmeze.

Ușa s-a deschis, iar privirea dirigintei s-a ațintit asupra noastră. Cu un zâmbet cald ne-a invitat în sala de clasă. Pentru câteva secunde, timpul a stat pe loc. Mi-am privit colegii și am văzut în ochii lor emoții la fel de mari ca ale mele, am văzut pe chipul lor zâmbete timide, dar sincere.

Zilele trec pe nesimțite, ochii înțelegători ai profesorilor devin mai severi și noi ne apropiem din ce în ce mai mult.

Nimeni nu știe ce va urma, dar un lucru îl știu sigur și anume că mi-am găsit o familie alături de care voi trăi cei mai frumoși patru ani din viața mea. (Raluca Nica)

„Scrisoare către boboci”

Prof. Geanina Cormoș,
cu sprijinul foștilor boboci ai clasei a IX-a B

La clasa a IX-a, prima lecție din manual este despre copilărie. Vă amintiți, nu? Poeziile simpatice, jucăușe și ironice despre Adam și despre Eva ale lui Arghezi.

Citim, comentăm, emitem opinii pretențioase despre vârstele omului. Despre cât de bine e să fii copil și cât e de istovitor să fii adult. Pentru a defini copilăria, „artiștii” clasei desenează ursuleți de pluș, căsuțe mici cu două ochiuri strâmbe de geam, inimioare sau terenuri de joacă pe care tancurile conviețuiesc pașnic alături de calculatoare, mingi de fotbal și niște brazi răzleți – amintire, probabil, de la vreo excursie faină la munte... „Poeții” îmi scriu definiții sensibile și nostalgice: „copilăria e perioada aceea frumoasă și dulce, care rămâne o amintire fără de preț”. Numai Yanik este în contra curentului: desenează un cactus, se străduiește să rămână serios, dar îl pufnește râsul. Au 15 ani, dar le-a rămas mult suflet de copil.

Toți adolescenții se simt legați de trecut prin amintirea a ceva sau a cuiva anume, care transformă copilăria lor, deși atât de asemănătoare cu a tuturor celorlalți, într-un

spațiu unic. O cicatrice fix în mijlocul frunții, vacanța de vară în curtea bunicilor, nucul ăla gata să cadă în care se urcau până sus, banca verde din spatele blocului și câte și mai câte – fiecare „spune”, pentru fiecare dintre noi, povești nesfârșite despre frumusețea copilăriei.

Abia intrați în liceu, bobocii sunt într-o confuzie identitară. Arată și deseori se simt ca niște copii, dar au pretenții și capricii de adolescenți. Când li se cere să fie maturi, se revoltă copilărește și ar vrea să dea timpul înapoi: „toată lumea ne ia în serios – îmi spune Ionela – ca pe niște oameni mari. Dar eu sunt tot copil...”.

Dragii mei boboci, asta e minunat: să fii copil înseamnă să trăiești în lumea miracolului, să cauți mereu răspunsuri, să inventezi povești și să cauți soluții raționale, să deschizi ochi curioși spre lume, să iubești, să înveți valoarea prieteniei. „Copilăria – spune Eugen Ionescu – se termină în momentul în care lucrurile încetează să mai fie uluitoare. Atunci când lumea își dă senzația de déjà-vu, când ești rodat de existență, devii adult”.

Planuri de viitor

Incă de mică îmi amintesc prima mea dragoste, animalele. Ce-i drept, am avut și părinți permisivi, întrucât de atunci și până acum nu am avut niciun an lipsit de compania unei viețuitoare necuvântătoare. Până să încep eu să am amintiri, ai mei mi-au povestit că-mi cumpărasera un acvariu cu pești și că eram atașată foarte tare de un Karas auriu. Primele amintiri apar vag, cu un papagal primit de ziua mea, la care s-au adăugat, câteva luni mai târziu, doi iepurași. Au urmat vreo opt veverițe mongoleze și tot atâția iepuri, încă un papagal, doi hamsteri și un cobai. Dar nu numai atât. Mă laud cu un arici african pigmeu, pe nume Vladimir, un peștisor betta, doi dihori, Bursucel și Mushu și un pui de rotweiler, Nero, dragostea mea. Cu asemenea ființe minunate care mă înconjoară în fiecare zi, tot ce aș putea eu vreodată să fac pentru a fi demnă de iubirea lor este să le asigur, lor și altor suflete, o viață mai bună.

De aceea îmi doresc să urmez Facultatea de Medicină Veterinară. Chiar acum, când scriu, Nero își odihnește capul pe piciorul meu, de parcă simte că tocmai am pus pe hârtie un gând bun despre el.

Acesta este visul meu.

Martie Alexandra
Clasa a XI-a A

Am avut întotdeauna această pasiune pentru copii, să fiu alături de ei, să îi învăț, să le ascult poveștile. În timp, mi-am dat seama că îmi place foarte mult să le predau celor de vârsta mea și să văd bucuria din ochii lor când descoperă și înțeleg lucruri noi. Mi s-a permis de câteva ori să mă „joc” de-a profesorul la diverse materii. Colegii mei nu m-au luat în serios la început, dar apoi au devenit atenți și interesați. În felul acesta, am descoperit că limba și literatura română este materia mea preferată și că drumul pe care trebuie să merg este o carieră didactică. Mă simt în largul meu la catedră, nu am emoții, dimpotrivă, mi-aș dori ca ora să nu se mai termine.

De aceea visez să urmez Facultatea de Litere, să citesc, să descopar universul inepuizabil al literaturii și să împărtășesc cunostințele cu viitorii mei elevi. Faptul că îmi doresc să devin profesor m-a transformat într-un om mai serios și mai ambițios. Abia acum sunt cu adevărat atent și implicat la ore, fiindcă înțeleg că devenirea mea ca om nu se poate face fără educație.

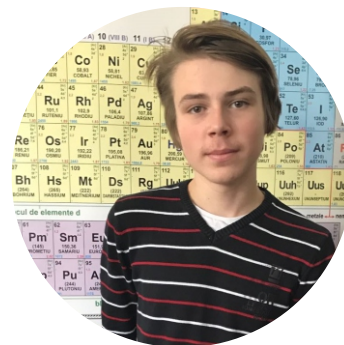
Sper să am parte de o studenție frumoasă și interesantă și, mai târziu, de elevi buni, inteligenți și dornici să învețe – căci e atât de important să-ți cunoști istoria, limba și literatura!

Dănilă Constantin Bogdan
Clasa a XI-a B

Școala „de acasă”

Interviu cu Panaghie Dan, realizat de Ionel Robert
Clasa a X-a B

Robert: Ești unul dintre colegii nostri noi. Ce ai făcut înainte de a ne cunoaște?

Dan: Am plecat din țară la 3 ani, cu ai mei. De atunci și până acum un an, am trăit în Paris.

Robert: Mulți ar vrea să fie în locul tău.

Dan: Crezi? E adevărat că vorbesc foarte bine franceza și am văzut multe locuri frumoase. Poate că unii mă invidiază, dar adevărul este că, de când m-am întors în România, mă simt mai bine ca oriunde. Mă simt acasă.

Robert: Cum e școala în Franța? Cum te-ai adaptat? Sunt diferențe mari între școala românească și cea de acolo?

Dan: M-am adaptat ușor. Școala în care am învățat avea, ca și aici, cabinete și laboratoare, iar noi ne mutam de la o sală la alta. La fiecare început de an se reorganizau clasele, adică eram repartizați într-un alt colectiv, cu alți colegi.

Robert: De ce?

Dan: Nu știu exact care erau motivele. Probabil ca să ajungem să-i cunoaștem pe toți elevii școlii, să învățăm să socializăm și să ne adaptăm unor situații noi.

Robert: La ce profil te-ar fi interesat să intri la liceu, dacă rămâneai în Franța?

Dan: În sistemul francez, liceul începe de la clasa a X-a și durează trei ani. În primii doi ani, toată lumea studiază aceleași materii. Abia în ultimul an își aleg o specializare și se înscriu la un liceu care are profilul dorit (de exemplu, limbi străine, info, științe sociale sau biologie-chimie).

Există școli publice și școli private. În cele publice înveți gratis, doar că nu ai acces la anumite materii, cum ar fi religia, pentru că Franța este o țară laică. Școlile private sunt foarte scumpe, însă ai posibilitatea de a studia tot felul de opționale interesante.

Robert: Ce ți-a plăcut în școala din Franța și îți lipsește aici?

Dan: Excursiile. Acolo făceam în fiecare an câte două excursii în străinătate, în familiile unor adolescenți de vârsta noastră. La început, corespondam pe internet, apoi ne hotărăm să ne vizităm. Cu vorbitul, era cam dificil pentru că nici eu, nici ei nu știau altă limbă decât cea proprie. Așa că scriam pe telefon și dădeam google translate.

Robert: Și profesorii stăteau cu voi? Ori vreun părinte?

Dan: Nu! Profesorii ne lăsau în familia unde urma să stăm două sau chiar trei săptămâni. Era un fel de test. Trebuia să ne descurcăm într-o țară nouă, cu oameni pe care abia îi cunoșteam. Era bine, totuși. Cu majoritatea copiilor am rămas prieten și pe urmă mi-au întors vizita.

Robert: Te-ai simțit discriminat în Franța?

Dan: În școală da, tot timpul. Când aflau că sunt român, colegii mă jigneau, mă șicanau. De multe ori intram în conflicte încercând să mă apăr și eram dat afară o săptămână pentru comportament nepotrivit. Dar aveam și un coleg englez, care era tratat la fel de urât. Sau, cel puțin, așa am perceput eu lucrurile.

Robert: Te-ai întoarce în Franța?

Dan: Niciodată. Aici, în „Carol”, am simțit pentru prima oară în viața mea că sunt bine primit, că fac parte dintr-un grup. Am colegi minunați, prietenoși, binevoitori și deschiși. M-am adaptat, îmi place școala, mi-am făcut prieteni. Repet, sunt unde trebuie: acasă.

Proiectul JOBS

Prof. Teodora Buică

PROGRAMUL DE COOPERARE ELVEȚIANO-ROMÂN SWISS-ROMANIAN COOPERATION PROGRAMME

În anul școlar 2016-2017, elevii clasei a X-a A sunt implicați în proiectul JOBS, sub îndrumarea domnilor profesori Buică Teodora, Farcaș Radu și Mihăilescu Doina, pentru a dezvolta elevilor capacitatea de a-și alege corect un loc de muncă.

Acest proiect vine în sprijinul pregătirii elevilor din România, aflați în ultimii ani ai învățământului obligatoriu, pentru alegerea viitoarei profesii și este o cooperare între Universitatea Pedagogică Zurich, Ministerul Educației Naționale și Centrul Național pentru Dezvoltarea Învățământului Profesional și Tehnic din România.

Elevii sunt principalii autori ai "succesului" lor. Ei singuri aleg meseria pe care și-o doresc, și prin acest proiect învață să obțină informații și să aleagă meseria care îi caracterizează.

Profesia nu este un lucru simplu, dar aleasă așa cum trebuie, cu siguranță devine brățară de aur.

Obiectivul JOBS (job, orientation for businesses and school) este să pregătească elevii din România aflați în primii ani de învățământ tehnic pentru dobândirea unor competențe și abilități utile în viață, obținerea unei percepții realiste privind oportunitățile de pe piața muncii, luarea unei decizii privind educația viitoare și cariera profesională. Aceasta se realizează prin introducerea unei noi abordări transcurriculare, prin folosirea unor metode adecvate de predare - învățare - învățare bazată pe sarcini. Învățarea bazată pe sarcini înseamnă că elevul lucrează pentru îndeplinirea sarcinii, nu profesorul (profesorul este facilitator și îndrumător).

Cu ajutorul unei serii de șapte manuale pentru elevi, aceștia parcurg teme precum:

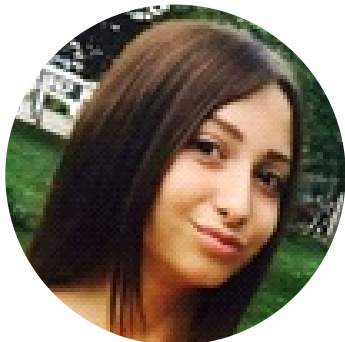
- profesiile practicate
- analiza competențelor, a intereselor și a personalității
- piața muncii
- discutarea posibilităților, a șanselor și a riscurilor.

Elevii vor învăța mai multe despre propriile capacități (abilități de viață) și vor intra în contact cu întreprinderi, companii sau instituții publice care oferă locuri de muncă în regiunea lor, vor face cercetări pe tema oportunităților de muncă, vor analiza condițiile economice și vor pregăti datele colectate pentru prezentări.

**ELEVII SUNT FOARTE ÎNCÂNȚAȚI DE ACEST PROIECT ȘI FERICIȚI
CĂ POT ACUMULA EXPERIENȚĂ ÎN ALEGEREA UNUI LOC DE MUNCĂ.**

Misterul ochilor

Georgescu Mariana și Dumitriu Ionela
Clasa a X- a B

Știați că omul clipește într-o zi de 10.000 de ori, că globul ocular cântărește puțin peste 30 g și are diametrul de 2 cm și că sunt peste 10.000 de nuanțe?

Ochii sunt oglinda sufletului. Ochii noștri sunt un mod de exprimare, prin care spunem lumii dacă suntem fericiți sau triști. Chiar când zâmbim, ochii râd exprimă bucurie și îi atrag pe cei din jurul nostru! Pot exprima dragoste sau ură (se spune, de exemplu, că „furia fulgeră în ochii ei”).

Ochii verzi sunt printre cei mai rari din lume. Doar 2% din totalul populației de pe pământ au ochii de culoare verde. Cu toate acestea, ei sunt majoritari în unele țări precum Islanda. Prin urmare, este firesc ca oamenii cu ochii verzi să pară speciali, atrăgând privirile.

Se crede că persoanele cu ochii verzi au câteva trăsături comune, unele pozitive, altele mai puțin: lipsă de sinceritate, pasiune, misticism, gelozie, farmec, creativitate și inteligență. Sunt cunoscuți ca oameni foarte inteligenți și cu o mare poftă de viață. Sunt oratori foarte buni. Au capacitatea de a procesa și de a învăța mult și rapid. Au o sensibilitate înăscută și o energie ieșită din comun pentru a-și atinge scopurile. Pot evalua foarte bine lucrurile din viața lor și își susțin opiniile cu multă convingere.

Dacă succesul este dat de culoarea ochilor, atunci oamenii cu ochii albaștri sunt mai predispuși la a realiza mai multe în viață pentru că tind să fie mai studioși și să aibă rezultate mai bune la examene - arată un studiu al cercetătorilor americani. O serie de teste au arătat că persoanele cu ochii deschiși la culoare sunt mai buni la gândirea strategică.

Persoanele cu ochi căprui au succes în activități cum ar fi fotbalul și hocheiul, dar cele cu ochii deschiși la culoare au reușite în activități care necesită calitate în privința planificării și structurării timpului, cum ar fi golful sau învățatul pentru examene, au mai spus cercetătorii. În întreaga lume, doar 8% din populație au ochii albaștri (exemplu de persoane cu ochi albaștri care au câștigat premiul Nobel pentru fizică și chimie sunt Stephen Hawking și Marie Curie).

Persoanele cu ochii negri au toate componentele globului ocular negre: sclera, irisul și pupila. Se spune că ochii negri impresionează sau chiar sperie, dând acea senzație de „privire sfredelitoare”.

Culoarea ochilor te avertizează asupra bolilor pentru care există un risc. Astfel, persoanele cu ochii albaștri sau verzi sunt expuse mai devreme decât persoanele cu ochii închși la culoare pericolului de a-și pierde vederea, însă au o rezistență mai mare la durere și sunt expuse extrem de puțin probabilității de a deveni depresive. Oamenii cu ochii negri sau căprui au tendința de a suferi de cataractă doar la bătrânețe și sunt foarte sensibili la durere.

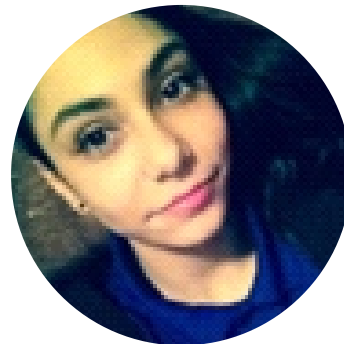
Cele mai rare culori de ochi din lume:

Culoarea aurie – ochi de culoarea chihlimbarului gălbui apar în Brazilia și în anumite regiuni din Europa.

Culoarea violet, faimoasă prin Elizabeth Taylor, apare datorită amestecului de pigmenti roșii și albaștri.

Culoarea neagră este rară (1% din populație), nefăcându-se diferența între iris și pupilă.

Culoare roșie apare la persoanele care suferă de albinism. Irisul lor nu conține aproape deloc melanină, iar lumina trece prin el și reflectă culoarea roșie a vaselor de sânge.

Curiozități

Soare Gabriela, clasa a 10 - B

Știați că ospățul cu gândaci de bucătărie în China, cu larve în Mexic, cu furnici zaharisite în Columbia, cu ploșnițe în Noua Guinee constituie un obicei culinar?

Încă din secolul al XVI-lea, șerpii și crocodilii erau deshidratați, iar indienii îi consumau pe post de carne uscată pentru iarnă. Mexicanii mâncau și ei frecvent lăcuste prăjite și pui de crocodil.

Bucătăria „tipică” permite schițarea unei culturi. Astfel, în Thailanda, turiștii sunt primiți cu platouri pline cu mirodenii alături de mâncăruri tradiționale, iar în India sunt întâmpinați cu platou tandoori (vezi figura alăturată) care conține: ciocănele de pui gătit în stil tandoori, onionbhaji (un aperitiv din ceapă prăjită cu făină de năut și

condimente indiene), frigărui de brânză dulce cu legume și cartofi prăjiți, sosuri și dressing, cardamomul, scorțișoara, nucșoara și sofranul.

Nevoile energetice ale unei persoane sunt evaluate la 2.400 de calorii pe zi în medie. Acestea variază considerabil de la o persoană la alta, în funcție de sex și de vârstă, de zona geografică și de nivelul de activitate (de exemplu, un muncitor solid într-un climat rece poate arde până la 6.000 kcal).

Dreptul la resursele alimentare este un drept fundamental de care sunt private anumite fracțiuni din populația țărilor bogate, astfel încât curiozitățile gastronomice nu mai depind decât de situația financiară a fiecărei comunități.

...și ciudățeniile gastronomice

Prof. Roxana Ionescu

- locuitorii Senegalului consumă o argilă verzuie, datorită gustului ei plăcut;
- amerindienii din California mănâncă praf de argilă roșie amestecat cu făină de ghindă;
- în Islanda sunt apreciate mâncărurile pe bază de focă: o delicată o constituie înotătoarele acestor viețuitoare, marinate în lapte, apoi sărate din belșug;
- băutura tradițională a coreenilor este vinul din pui de șoareci: nou-născuții sunt puși într-o sticlă cu vin din orez, unde sunt lăsați să fermenteze;
- „Canard a Rouennaise” este un preparat care presupune strivirea raței sacrificate cu ajutorul unei prese, până când măruntaiele acesteia se revarsă într-un recipient (la marile restaurante, din argint). Sosul rezultat este servit apoi ca garnitură. Procesul se petrece, obligatoriu, în fața clienților;
- tarantulele (păianjeni negri și păroși) prăjite în ulei și condimentate cu piper și usturoi erau consumate, din cauza foamei, în timpul genocidului din Cambodgia, când majoritatea populației se refugiase în junglă. Astăzi, acest preparat este foarte apreciat de către specialiștii în gastronomie, care îl consideră ca fiind una dintre cele mai gustoase mâncăruri din lume;
- în China este apreciat un preparat bazat pe păianjenul-tigru care, când este fiert, devine o gogoasă mole, iar când este prăjit, crocant;
- din Vietnam s-a răspândit în toată Asia de Est vinul de șarpe, care se obține prin punerea unui șarpe veninos în sticla cu alcool. În această zonă a Globului există și varianta vin de șarpe și scorpiu.

De unde provin denumirile continentelor?

Cotoc Yanik-Andrei, Clasa a X-a B

ASIA

Are numele derivat din asirianul „asu”, care înseamnă „răsărit”.

AUSTRALIA

Denumirea provine de la cuvântul latin „australis”, care înseamnă „sudic”.

EUROPA

Provine din cuvintele feniciene „eurus” și „ops”, care înseamnă „suprafață mare de uscat”.

AFRICA

Poate proveni de la cuvântul grecesc „aphrike”, care înseamnă „fără frig” sau din cuvântul latin „aprica”, ce înseamnă „însorit”.

ANTARCTICA

Provine de la cuvântul grecesc „antarktikos”, care înseamnă „opus lui Arktikos” ((numele constelației nordice Ursa Mare), „anti” însemnând „opus”, iar „arktos”, „urs”).

AMERICA

Provine de la numele navigatorului italian Amerigo Vespucci (1451-1512) care a ajuns la concluzia că noile teritorii descoperite de Cristofor Columb nu aparțin Asiei, ci unei noi lumi; multă vreme, America a fost numită „Indiile de Vest”, deoarece exploratorii credeau ca au ajuns în India.

CU CE NE AJUTĂ CITITUL ÎN VIAȚA DE ZI CU ZI ?

Am ales să vă scriu despre acest subiect deoarece vreau să vă demonstrez că cititul ne ajută în multe privințe și nici nu vă dați seama că vă este de folos foarte mult în viața de zi cu zi. Din păcate, puțini adolescenți mai citesc în ziua de azi. Copiii stau mai mult timp pe telefon, calculator sau se uită la diverse programe de televizor. În primul rând este clar vina părinților – copiii trebuie învățați de mici să citească cărți, uneori chiar obligați, deoarece încet, încet se vor obișnui cu frumusețea lecturii și vor vrea ei singuri să descopere magia lecturii.

Mulți dintre noi nu mai realizează care este importanța cititului, acesta fiind asimilat cu o activitate neimportantă și plictisitoare. Este păcat că acest lucru înseamnă diminuarea imaginației, cea care ne-a condus, de exemplu, de la telefonul fix la telefonul mobil și care în viitor poate ajunge la holograme ca mijloc de comunicare.

Întrebări de genul: „Cum au început oamenii să facă descoperiri?”, „De ce credeți că am evoluat atât de repede?” sunt necesare ca suport motivațional al nevoii de lectură. Logica firii spune că nimeni nu s-a născut învățat și cititul, acumularea de informații ajută la dezvoltarea vocabularului, la scrierea corectă a limbii române, la „popularea” minții cu lucruri utile în dezvoltarea noastră ca oameni. Manierele se îmbunătățesc, modul de a ne purta în societate se schimbă în bine și chiar comunicarea cu alte persoane este mai ușoară, conversațiile cu alte persoane se poartă la un alt nivel, superior.

Pe mine cititul mă ajută să uit de probleme, mă eliberează de viața reală. Lecturile mele îmi aduc și rezolvarea la problemele zilnice. Îmi face plăcere să mă regăsesc în personajele din cărți și chiar găsesc asemănări uneori. Astfel, pentru mine, cărțile nu sunt doar foi între două coperti ci servesc unui scop mai bun decât acela de simplă lectură obligatorie – servesc formării noastre ca oameni.

Ierusalim Ana-Maria, clasa a X-a A

PIRAMIDA ROȘIE – CRONICA FAMILIEI KANE

RICK RIORDAN

EDITURA ARTHUR (2014)

Vă place aventura? Vă țin în suspans cărțile despre mistere și pline de acțiune? „Piramida roșie” este un astfel de roman. Surprinzător, tensionat, captivant, iar mitologia egipteană este la ea acasă!

Este vorba despre doi copii: Carter Kane, un adolescent de paisprezece ani, care locuiește în Anglia împreună cu tatăl său, Julius Kane, de profesie arheolog și cu sora lui, Sadie. Sadie duce o viață normală și oarecum monotonă, căci petrece majoritatea timpului în casa bunicilor ei din Lodra, pe când Carter călătorește alături

Intr-o seară, când Julius și Carter se întorc în Londra pentru o scurtă vizită la Sadie și la bunicii ei, adolescentul observă că tatăl său este neliniștit, dar trece cu vederea straniul lui comportament. Cei trei pleacă în urma unui conflict cu un străin, ajung într-unul dintre muzeele orașului și lucrurile scapă total de sub control. Julius este capturat de zeul Shet, divinitatea haosului, iar copiii sunt obligați să fugă ca să scape cu viață.

Când Sadie și Carter îl reîntâlnesc pe străinul din casa bunicilor, află că era de fapt unchiul lor, Amos. Acesta îi conduce în Casa Vietii (de fapt, o casă a magicienilor și a magiei). Este momentul în care cei doi află cu surprindere maximă că descind dintr-un întreg neam de magicieni și faraoni egipteni și că sunt... semizeii cu puteri incredibile. Carter află că este însuși Hesus, zeul Protecției. I se spune

Recenzie realizată de Șerban Lidia, clasa a IX-a B

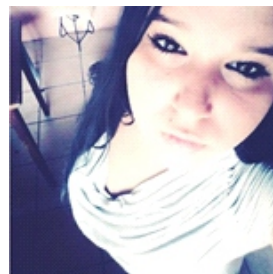
că zeul Set nu este singura lor problemă, ci și magicienii răzvrățiți din casa întâi a vieții, magicieni care încearcă să-i distrugă pe zei.

După o serie de aventuri care te țin cu sufletul la gură, Carter și Sadie îl trimit pe Set în abis, dar nu mai reușesc să-l salveze tatăl. Călătoria lor, însă, nu se sfârșește aici.

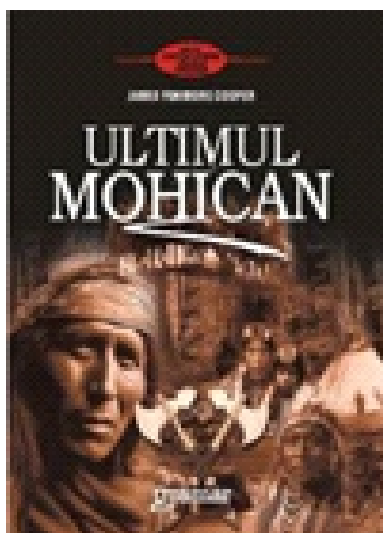
Cei doi află că unul dintre demonii servitori ai lui Shet este însuși Apophis, zeul suprem al Intunerului, care anunță o apocalipsă apropiată. El începe să distrugă case ale vietii, astfel încât Carter și Sadie se văd nevoiți să-l cheme în ajutor pe Ro, zeul soarelui și stăpânul astrelor. Ro este însă o dezamăgire pentru că își pierde memoria și nu mai dispune de nici o putere. Frații sunt din nou în pericol, amenințați de magicienii rebeli.

Inteligenți și inventivi, cei doi nascocesc un plan pentru a distruge umbra lui Apophis. Planul merge de minune, iar Carter și Sadie reușesc să salveze lumea celor vii și celor morți și îi aduc la viață pe mama și pe tatăl lor. Maat-ul, forța universului, este salvată și restabilită.

Rick Riordan, autorul cărții, declară că povestea nu se termină aici și că seria „Piramida roșie” va continua...

Invitație la lectură

ULTIMUL MOHICAN

JAMES FENIMORE COOPER

EDITURA GRAMAR BUCUREȘTI (2010)

James Fenimore Cooper a trăit într-un mediu ciudat, amestec de bunăstare britanică și primitivitate, la marginea pădurilor de pe țărmul lacului Otsego, în centrul statului New York, printre coloniști și "piei-roșii", ascultând încă din tinerețe, poveștile vechi americane despre civilizația și războaiele străvechiului și mărețului popor indian subjugat, dar fiind și martor indignat al sălbăticiiei cuceritorilor. La 16 ani, viitorul scriitor a părăsit școala și casa și s-a angajat în marina comercială, apoi în marina de război, călătorind vreme de cinci ani pe toate mările. După moartea tatălui său (împușcat la o întrunire publică) s-a căsătorit și a devenit scriitor printr-o întâmplare amuzantă. Într-o seară de iarnă, citea soției sale un roman englezesc cu temă din "Viața sferelor înalte" care încânta marea burghezie americană. Plictisit la culme de

cuvintele frumoase, dar fără sens ale lecturii, și-a întrerupt furios cititul, promițând să scrie chiar el ceva mai bun.

În anul 1821 apare primul său roman care îi aduce fulgerător gloria în cele două continente, "Spionul". În anul 1823 începe ciclul publicării celor 5 cărți, renumite mai târziu, sub titlul "Aventura lui Ochi-de-Șoim".

Lucrarea sa de referință rămâne "Ultimul mohican" care a fost publicată pentru prima oară în anul 1826 și primită favorabil de criticii literari ai vremii și, mai ales, de marele public.

Cartea descrie, cu multă pasiune și cu acuratețe, acțiunea de după războiul de șapte ani, când supremația pentru teritoriile Americii de Nord era disputată de marile puteri: Franța și Anglia (numită Regatul Unit). Acțiunea are loc în anul 1757 și urmărește destinele a zece oameni aparținând unor națiuni diferite, cu obiceiuri și educație diferite. Cele 33 de capitole ale cărții prezintă simultan viața

indienilor delawarezi: Chingachgook (Marele Șarpe) și Uncas (numit de indienii huroni "Cerbul cel Sprinten"), ultimii mohicani ai neamului lenape (având o țeastoasă de culoare albastru deschis, tatuată pe piept ca semn distinctiv) și a pritenului lor european, vânătorul "Ochi de Șoim" (poreclit de dușmanii săi, "Carabină Lungă", datorită iscusinței sale de țintaș la mare distanță) și lupta dintre francezii conduși de marchizul Montcalm și englezii din fortul "William Henry" conduși de colonelul Munro. Acesta din urmă, avea două fete, din două căsătorii, Cora și Alice care, în mijlocul pericolelor, călătoreau sub protecția maiorului Heyward Duncan spre fortul tatălui lor. Micul grup era condus de Magua (Vulpea Șireată) indian huron animat de dorința de răzbunare pe colonelul Munro, care se făcea vinovat, în credința indianului, de decăderea lui și distrugerea familiei sale. De aceea, în loc să ducă fetele colonelului la fort, așa cum a promis, el le conducea spre moarte pe teritoriul huron. În acest moment al acțiunii apar cei

trei prieteni, Uncas, Chingachgook și Ochi de Șoim care dejoacă planurile lui Magua, încercând să salveze domnișoarele și să le ducă la tatăl lor.

Autorul descrie, cu figuri de stil adecvate, istețimea și curajul indienilor și a fetelor lui Munro atunci când, ajunși la cascada Glen, de pe râul Hudson, înfruntă furia lui Magua și a sălbaticilor însoțitori ai acestuia. Obiceiurile de luptă și mentalitatea indienilor sunt descrise în cuvinte puține dar cu tonuri grave, făcând lectura lor tulburătoare și atractivă. Cititorul este apoi purtat prin ținuturi sălbatice unde experiența și curajul sunt atuurile principale pentru supraviețuire.

Cora și Alice, devenite prizonierele lui Magua, au fost salvate grație eforturilor celor doi mohicani și a vânătorului care, abandonând lupta inegală de la cascada Glen, s-au retras ca să revină în forță în pădurile munților ce marcau frontiera cu Canada și să le elibereze.

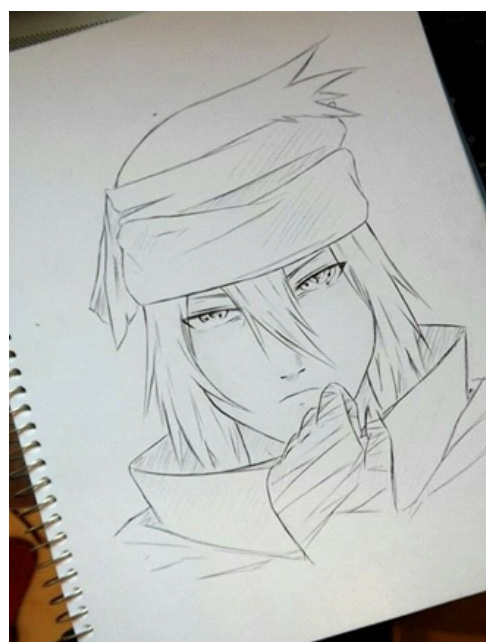
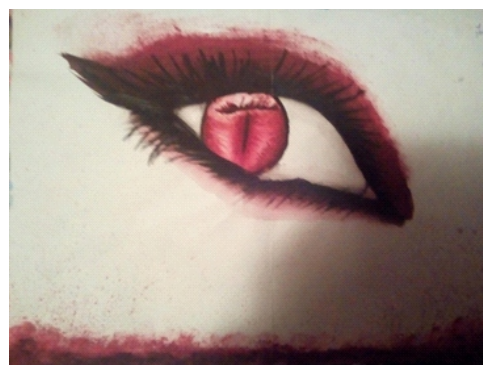
Bucuria revederii cu tatăl lor a fost umbrită, atât pentru Cora cât și pentru Alice, de grabnica capitulare a fortului William Henry, sub presiunea asediului marchizului de Montcalm și capturării lor de către Magua, războinicul huron însetat de răzbunare. Acolo, lângă fortul William Henry, sursele istorice povestesc despre măcelărirea a 500-1500 de englezi, femei și copii de către indienii huroni, sub privirile neutre ale francezilor. Acest măcel a aruncat o pată de rușine asupra credibilității și fair-play-ului francez care a dăinuit și până în ziua de azi.

Maiorul Duncan Heyward și colonelul Munro sprijiniți de neobosiții lor prieteni, Uncas Chingachgook și Ochi de Șoim au pornit în căutarea fetelor iar pericolele prin care au trecut au fost multe și dacă nu ar fi existat legătura de amicitie dintre ei și credința lor în bine, nu ar fi reușit să le depășească.

În capitolele 20-25 sunt descrise viața și obiceiurile indienilor huroni și modul lor sălbatic de a-și trata prizonierii și dușmanii. James Fenimore Cooper realizează în aceste pagini o frescă impresionantă a vieții și agoniei poporului indian, măcinat de sângeroase rivalități între triburi iar traducerea cuvintelor cântecului de luptă a lui Uncas, din capitolul 31, lasă să se vadă credința pură și naivitatea cuceritoare a spiritului indian: "Manitou! Tu ești mare, tu ești bun, tu ești înțelept,/ Manitou! Manitou! Tu ești drept!....."

Aceste întâmplări au un sfârșit tragic deoarece Cora și Uncas mor devenind, mulți ani de atunci înainte, legenda fecioarei albe și a tânărului luptător mohican, iar Heyward împreună cu Alice au rămas singurii martori care au dus în Europa povestea tristă dar și teribilă a vremurilor tulburi ale Americii de atunci.

Recenzie realizată de elevul **Petru Cristian Țurcaș**
Clasa a IX-a B

Desene realizate de **Lidia Șerban**
Clasa a IX-a B

Catia Maxim despre literatură, istorie și patriotism

Interviu realizat de: Văduva Elena (elevă clasa a IX-a A) și prof. Motroc George

- Doamnă scriitoare Catia Maxim, vă rugăm să fiți de acord să începem acest interviu cu un scurt autoportret al dvs.!

CATIA MAXIM: *De nouă ani, scriu în fiecare zi câte două pagini de roman - de douăzeci de ani, frecventez de două ori pe săptămână sala de aerobic, citesc, ascult muzică și am grijă să intru din când în când într-o biserică pustie...*

- Aveți și un blog... Este acesta o modalitate de a păstra un contact direct cu cititorii?

CATIA MAXIM: *Blogul personal Pe canapeaua Catiei îmi oferă prilejul să-mi aștern gândurile altfel decât în*

romane și, în egală măsură, să le amintesc cititorilor care au auzit de mine că încă exist într-o lume literară nu foarte prietenoasă și cam îndepărtată de o normalitate unanim acceptată.

- Care a fost principala sursă de inspirație pentru „Îngerii din Moscopole”?

CATIA MAXIM: *Așa cum spuneam în paginile ce preced volumul întâi al trilogiei, principala sursă de inspirație a fost povestea reală a unei familii de armâni, originari din Moscopole (azi, un sat din Albania) care, la sfârșit de secol XVII, și-au părăsit casele și gospodăriile, alungați de jafuri și crime comise de ieniceri ai unui Imperiu[Otoman] pe cale de dispariție, dar și de interesele geo-politice ale vremii. Povestea mi-a fost dăruită de o mai veche cititoare, eu însă i-am pus cărnă și am întreprins o documentare susținută legată de istoria armânilor, plus o călătorie (2010) la Moscopole. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei acele meleaguri ce au constituit leagănul unui oraș mai frumos, mai strălucit și mai dezvoltat decât orașul Constantinopol, descrierile mele nu ar mai fi fost autentice.*

- Cum scrieți? Aveți un loc preferat, un anumit moment al zilei sau totul depinde de inspirație?

CATIA MAXIM: *Până nu demult, orele dimineții erau cele mai încărcate de roade. De la un timp, din cauza vieții agitate și pline de neprevăzut, scriu mai degrabă pe apucate, prin urmare la orice oră, când am liniște și vreme. Cu toate astea, pofta și inspirația rămân două constante ale scrisului de cursă lungă. Sper!*

- Care dintre volume s-a scris cel mai greu?

CATIA MAXIM: *Cred că cel la care încă lucrez. Acum îi caut titlul și am emoții majore de cum va fi receptat, mai ales că prezintă povestea adevărată(din nou!!) a unui condamnat la ani grei de*

închisoare de regimul bolșevic. Teroarea din temnițele comuniste și ce a urmat după eliberarea celui care reprezintă personajul principal al romanului meu, atmosfera sumbră și cenușie a instalării și guvernării, vreme de cincizeci de ani, a unui regim de dictatură comunistă la noi nu a fost un exercițiu epic comod și, cu atât mai puțin, simplu de abordat. Nu dezvolt pe marginea romanului în curs de apariție(sper să și găsesc editura interesată de subiect, abordare și calitatea literară). Adaug numai că și această poveste mi-a fost dăruită tot de o cititoare, psiholog de profesie, care mi-a pus la dispoziție dosarul tatălui ei, condamnat de bolșevici. Un dosar întocmit de securitatea comunistă, pe care cititoarea mea l-a obținut de la CNSAS.

- În legatură cu titlul cărții, vă rugăm să ne destăinuți cine sunt „Îngerii din Moscopole”?

CATIA MAXIM: *Îngerii din Moscopole sunt într-o primă fază (volumul întâi), doi tineri îndrăgostiți, Domnica și Alecu, care se jertfesc în toiul unei lupte decisive pentru apărarea ținutului Moscopole, apoi cercul se lărgeste și, în volumele doi și trei, sunt armânii de pretutindeni care se străduiesc să-și păstreze limba și tradiția specifică neamului. Moscopole reprezintă un reper actual, locul de unde au răsărit, ca niște sori, personalități marcante ale armânului (lumea armânilor), străluciți oameni de afaceri care au înflorit locurile pe unde au călcat. Altfel spus, Îngerii din Moscopole sunt toți acei armâni cu spirit generos de everghet.*

- „Îngerii din Moscopole” înseamnă și o pagină de istorie... Ce au de învățat despre istorie și patriotism adolescenții de azi?

CATIA MAXIM: *Istoria nu înseamnă înșiruirea rece și seacă de date cronologice, ci presupune o implicare profundă și adâncă, o privire onestă și echidistantă asupra trecutului. Nu sunt istoric, însă simt, chiar dacă mai puțin științific, că oricât de dezanvatajoase ar fi pentru unii și alții anumite adevăruri istorice, meseriașul(istoricul) are datoria să le rostească în scris sau prin viu grai. De aceea, trecutul nu trebuie ignorat, pentru că necunoscându-l niciun viitor nu poate fi clădit. Limba maternă, locul unde ne naștem, tradiția poporului din care facem parte, felul în care ne raportăm la ele, fără complexe și frustrări induse sau transmise prin intermediul familiei, școlii, mediului în care trăim, nu sunt noțiuni de negociat cu nimeni. Adolescenții au șansa că, la vârsta cea mai potrivită pentru căutări, introspecții și cercetări, pot zăbovi asupra acestor noțiuni și apoi să decidă dacă patriotismul mai înseamnă sau nu ceva. Numai că pentru a ști la ce izvoare să apeleze, ei au nevoie de modele de părinți, profesori, prieteni, de tot ce reprezintă stabilitatea într-o lume atât de amețită și suprapopulată de falsele valori.*

- Publicarea acestei trilogii a însemnat și primirea în Uniunea Scriitorilor din România... Este acesta un semn că toate cărțile dvs. sunt apreciate?

CATIA MAXIM: *Mi-am dorit să intru în USR și am avut ceva de așteptat, până s-au strâns mai multe romane, mai multe cronici etc. Acum, cred însă că cel mai evident semn de apreciere vine din partea cititorului necontextual, al celui care- indiferent de vârstă- are pasiunea lecturii de carte în hârtie și copertă. Restul, orgolii ce nu au nimic comun cu harul și bucuria scrisului.*

- Ați încheiat această trilogie? Ea va continua sau deja scrieți altceva?

CATIA MAXIM: *Trilogia armânilor din Moscopole s-a încheiat. Urmează însă un roman- jurnal al celui care a reprezentat scânteia trilogiei : Dan Telemac, bunicul cititoarei care mi-a dăruit povestea strămoșilor ei, originari din Moscopole.*

- În final, vă rugăm să oferiți o scurtă invitație la lectură elevilor, printr-un citat din ultima parte a trilogiei dvs.!

CATIA MAXIM: *Cu mare drag ! Despre un alt fel de...patriotism.*

“ Cum se luminează, caut un tămăduitor, ceva.../ Mitrule,ascultă-mă: nu mai am nevoie. Mi-e bine! Deschide urechile și sufletul și îndeplinește ce-ți spun: mă așezi lângă Domnica și Alecu și pleci cât mai repede. Nu te întorci pe unde-am venit, găsești un om de încredere, or mai fi

rămas câțiva moscopoleni pe aici să te însoțească până la Salonic. Acolo, îl cauți pe valiu și-i spui la cine a ajuns bijuteria pentru fiica lui. Tot pe valiu îl rogi să-ți găsească o corabie sigură, cu care te întorci la Veneția. Nu încapă discuție, te duci, urgent, în sestiere Dorsoduro, ai grijă de copile și o slujești pe Lucia. Într-un sertar al biroului, găsești ce-am lăsat. Un testament pentru cei dragi, inclusiv pentru tine. Și o hârtie semnată la notar, prin care te numesc administrator al unei sume de bani pentru câteva zeci de familii localnice și de fărșeroți nou-veniți la Moscopole. Pentru biserică și pentru școală.

Mitru încearcă să-l oprească. Nu poate să-l asculte. Durerea îl arcuiește pe uriașul cu privirea albastră. Cosma îi face semn să-l culce pe spate.

Șoapte și adieri. Frunze tresar sau suspină peste doi îngeri îmbrățișați lângă tulpina unui nuc din fosta grădină a unui meșter bijutier.

("Îngerii din Moscopole. Istории îngemănate", editura Tracus Arte, Buc, 2015, pag.191-192)

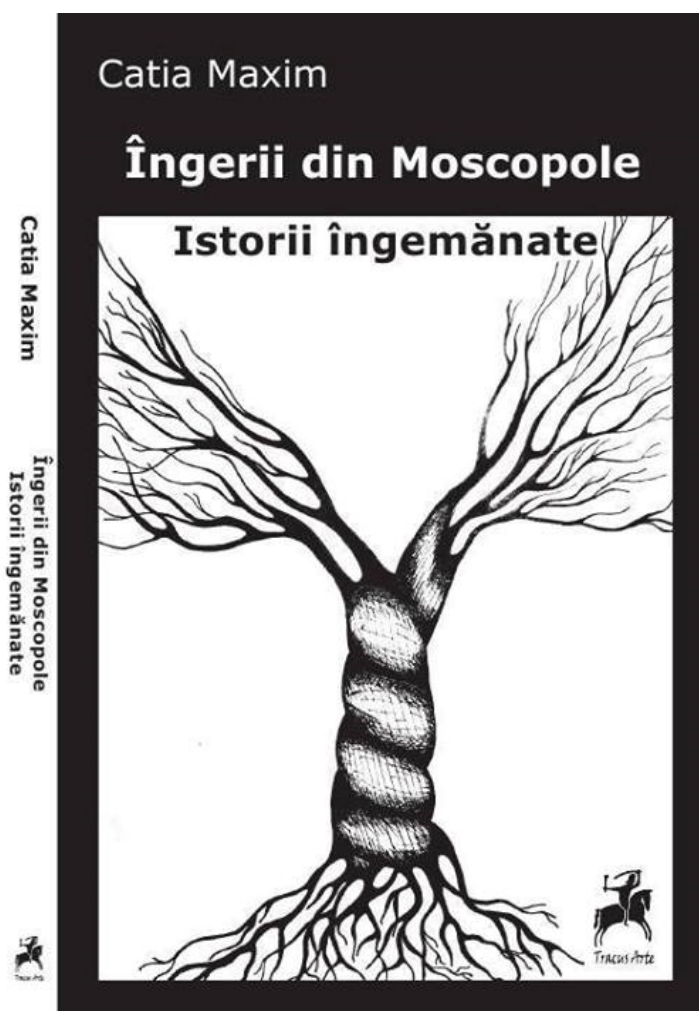
Un roman splendid, singular, unic în felul unei dimineți care nu urmează niciunei nopți: așa îmi pare mie această proză care îngemănează istorii rămase doar în câteva nostalgice aduceri-aminte ale unor oameni cu educația *de-ne-uitatului*. De-ne uitatul acestor oameni este un oraș dispărut în flăcări, mai mare, la vremea lui, decât Athena, la vremea lor. Dar ce contează? Azi, contează doar faptul că nostalgia unora nu poate bate uitarea tuturor: Moscopole, orașul ars al armânilor, este Ierusalimul unui neam care face parte din destinul ce i-a făcut pe unii români, pe alții armâni. Noaptea care lipsește acestei dimineți literare este *de-ne-ierta-ul* uităciunilor noastre, de dincolo de Apa uitării: așa numeau ei, armânii, fluviul de la nordul sufletului lor, fără să știe, atunci, că ar putea să ne reproșeze nouă, românilor, cândva, în viitor, azi de pildă, numele grecesc – Lethe – al acestei granițe între Raiul lor și Infernul nostru!

Ioan Buduca

ISBN 978-606-664-561-4

9 786066 645614 >

Desene cu har

Șerban Lidia, clasa a IX-a B

Emoții

Nica Raluca, clasa a IX-a B

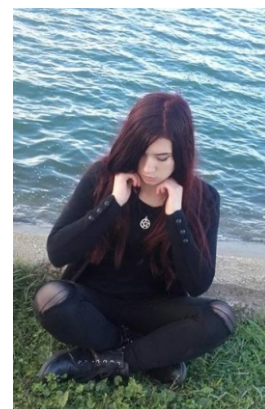
Frunzele copacilor își aruncă soarta în mâinile vântului, lăsându-se purtate peste mări și zări și timpul parcă se oprește să se odihnească, iar viața mea se transformă parcă într-o ficțiune.

Mă întreb...oare de ce timpul nu s-a oprit când eram copil? Să mă lase să mă mai joc puțin, să ascult glasul mamei, să-mi privesc tatăl înainte de a-l pierde pentru totdeauna. S-a grăbit să treacă și a luat cu el, poate din greșală, poate pentru a mă pedepsi, toate speranțele. Toată copilăria.

Rătăcesc într-un univers al tăcerii, bâjbâind prin literatura prăfuită a gândurilor mele, citind mereu aceleași povești banale ale vieții de zi cu zi. Am dat vina pe împăcare că nu m-a așteptat, pe anii ce-au trecut că au șters vraja, am dat vina pe adolescență că nu m-a întrebat dacă vreau să mai dansez desculță în ploaie sau să mai gust din gemul bunicii.

...Prinsă într-o furtună de sentimente, m-am întrebat: cine mă oprește să dansez cu timpul printre fulgere și ploi? Cine mă oprește să visez? Cine mi-a furat copilăria? Nimeni.

Copilăria a rămas, e adevărat, doar o amintire. O comoară pe care o voi purta în inimă până la sfârșitul vieții și o voi prețui din ce în ce mai mult cu fiecare toamnă ce trece și cu fiecare frunză ce se așterne pe pământ.

CARPE DIEM

Odată trecuți de primul capitol al vieții noastre, copilăria, timpul ne grăbește pașii spre o nouă etapă. Avem mai multe responsabilități, noul univers în care pășim ne oferă la tot pasul probe, iar liceul este una dintre ele. Drumul pe care îl urmăm este anevoios, dar ne formează, ne educă, ne transformă în oameni. Tinerețea este vârsta la care visăm cel mai mult. Noi, tinerii de astăzi, suntem viitorul acestei nații. Trebuie să fim altruști, să fim responsabili, să facem posibilă devenirea noastră de mai târziu.

Sufletele noastre sunt cuprinse acum de diverse trăiri. Iubim viața și pe cei din jurul nostru. Facem parte dintre oamenii care cred că dragostea, credința în Dumnezeu și speranța ne vor face să răzvim, să fim puternici și să înfruntăm orice obstacol al vieții.

Poate cuvintele mele nu exprimă în totalitate optimismul pe care un tânăr de numai 17 ani ar trebui să-l arate, însă un lucru știu cu siguranță: bucuria și puritatea inimilor noastre nu vor dispărea niciodată. Ne bucurăm de fiecare clipă a existenței noastre, trăim în bunătate și armonie, avem în părinții noștri cele mai bune exemple de realizare, de iubire oferită necondiționat.

Adascălu Andrei

Gânduri de iarnă

Ungureanu Bianca, clasa a X-a B

Era o zi de Decembrie. Tu erai cu ea în mașină, eu stăteam acasă. Atunci ne-am cunoscut. Erai nervos...te certai cu ea ..eu râdeam. A fost, cred, cea mai tare fază atunci când ai realizat că eram la telefon...Nici nu mi-ai dat atenție.

Imi amintesc că singurele cuvinte pe care ți le-am spus au fost " Mda, nu mă interesează.

Dacă cineva îmi spunea că o să ajung să te iubesc cu disperare, probabil că îl ucideam.

- Deci, ce zici, e draguț ?
- Nahh, nu mă pasionează...e luat!

Dar în adâncul gândurilor mele știam că deja mă pregăteam să intru în sevrăjși toate astea într-o zi de iarnă, în decembrie.

El vine. Pleacă. Se întoarce ...cam asta face mereu. De fiecare dată îl primesc înapoi, ca și când nimic nu s-a întâmplat.

Ochii.. buzele... zâmbetulrâsul...parfumul privirea aia ...sper într-o zi să ne revedem ...să ne uităm unul în ochii celuilalt.

Să ne pierdem unul în privirea altuia. Să ne vedem trecutul în ochi, amintirile să revină, să zâmbim și după aceea să plângem ...iar să ne strângem iar în brațe, să îți simt bătaia inimii, respirația ...și după să ne întorcem spatele , dar să îmi prind brățara de tricoul tău ...să întorc capul și să mă pierd în ochii tăisă încerc să fug, iar tu să mă prinzi de mână și să mă cuprinzi. Eu am să plâng ...iar tu să îmi zâmbești. O să-mi dau seama în cele din urmă de greșeala cumplită pe care am facut-o ...și o să fug fără să mă uit în spate. Așa o să ne luăm rămas bun.

Asta îmi doresc. Asta visez. Tu nu o să înțelegi niciodată de ce vreau asta. O să văd că încă mă iubești și asta o să mă facă fericită ...o să îmi dea putere să fac ce mi-am propus

Și cu asta, STRĂINE, îți spun rămas bun !!

Prof. ing. Radu Farcaș

Anagrama este acea problemă de enigmistică în care, prin amestecarea tuturor literelor unui cuvânt, se obține un cuvânt nou.

Amestecarea literelor trebuie făcută în așa fel încât să nu rămână niciun grup de trei litere neanagramat.

Nu se adaugă și nu se scoate nicio literă.

Titlul anagramei reprezintă sfera din care face parte cuvântul căutat (soluția).

Cheia de rezolvare este dată sub forma unei cifre care indică numărul de litere al cuvântului-soluție.

Valoarea unei anagrame crește cu cât cuvântul anagramat are mai multe litere sau dacă, din același cuvânt de bază, prin anagramare se obțin mai multe soluții (anagrama multiplă).

Anagramele pot fi de mai multe feluri:

I. ANAGRAMĂ SIMPLĂ:

-se amestecă literele cuvântului ales și se obține un altul, cu totul diferit ca înțeles (nu se admit familii de cuvinte).

Exemplu: LA ȚARĂ temă
(Anagramă:6 litere) cheie
MĂCEȘI-CIȘMEA

Anagramele simple pot fi prezentate și în versuri.

II. ANAGRAMĂ MULTIPLĂ:

- de la cuvântul de bază, prin anagramări multiple se obțin mai multe cuvinte.

Exemplu: SCARA-CARAS-ARCAȘ-CRASĂ

Vă propun spre rezolvare următoarele anagrame:

FIINȚĂ IUBITĂ
(Anagramă:6 litere)
TRIODĂ

CEI CE EGALIZEAZĂ
(Anagramă:10 litere)
VIOLENTĂRI

ANAGRAMĂ MULTIPLĂ
(5 litere)
CAPRĂ.

Anagramă

Din enigmele Orientului Antic Pe urmele vechilor sanctuare

Prof. Rodica Dumitrescu

Explorarea Orientului arhaic a descoperit civilizații și culturi interesante, noi domenii ale spiritului, dând posibilitatea de cunoaștere a culturilor unor țări diferite, dar și a unei mai bune autocunoașteri prin comparație.

Evantaiul multicolor al lumii antice este strălucit completat de civilizația egipteană.

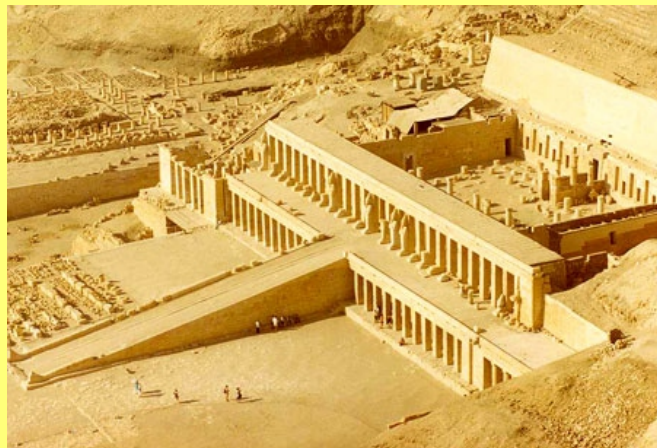
Domnia lui Hatshepsut a fost caracterizată prin prosperitate și pace. Ca fiică a faraonului Thutmos I, a jucat un rol important în stat, câțiva ani mulțumindu-se cu funcția de regent, preluând apoi titlul de faraon, chiar dacă era femeie (un asemenea lucru nu se mai întâmplase în istoria Egiptului Antic). Începând din acel moment, a fost mereu reprezentată în veșminte bărbătești, cu barba falsă a faraonilor egipteni. Comportamentul său oficial a fost într-un tot al unui bărbat.

În timpul domniei sale nu au fost războaie importante, în schimb s-au făcut tentative de anvergură spre a deschide drumuri către piețele africane (de exemplu, spre regatul din Punt). Navele încărcate în Egipt cu arme și bijuterii se întorceau cu fildeș, abanos, plante și animale. Templul din Dejeser – Dejeseru (Sfântul sfinților) a fost construit din voința lui Hatshepsut în spatele unui promontoriu din zona numită Deir-el-Bahri ("Mănăstirea din Nord", din cauza prezenței unei mănăstiri copte). Monumentul, realizat sub atenta supraveghere a lui Senenmut (supraintendentul de încredere al faraonului) este alcătuit dintr-o serie de capele și camere votive dispuse pe trei nivele. Între diferitele planuri, legate între ele cu mari rampe de acces, au fost construite porticuri cu decorațiuni bogate. Edificiul a devenit obiectiv turistic privilegiat.

Drumul care duce în Valea Regilor (unde se află mormintele faraonilor) la templul lui Hatshepsut se numește drumul Agatei Christie, în cinstea scriitoarei care l-a descris în cartea sa *Death Comes as the End* (A fost odată).

Thutmos III, coregent împreună cu Hatshepsut, a trăit mai bine de douăzeci de ani în umbră. După ce a devenit suveran al Egiptului s-a preocupat de regatul său și de extinderea granițelor înspre Asia. În aceasta perioadă i-a stăruit în memorie amintirea lui Hatshepsut. Ajunsesse să-i stăpânească gândurile din ce în ce mai puternic. Sfătuit poate de unii membri ai castei sacerdotale, a pornit o campanie de distrugere (din fericire doar parțial) a reprezentărilor (statui și basoreliefuri) legate de faraonul-femeie. O gravă ofensă dacă ne amintim că pentru vechii egipteni aceste reprezentări erau sacre.

Având înaintași atât de glorioși, cum fuseseră Tutmes I și Tutmes al III-lea, Amenhotep (Amenophis, în greacă) al IV-lea ar fi rămas un rege obscur din dinastia a XVIII – a a Egiptului, în perioada Regatului Nou. Mai ales că, în vremurile domniei sale (1361 – 1340 î.Hr.),

Egiptul pierduse o parte din imensul teritoriu supus de Tutmes al III-lea. Dar Amenhotep al IV-lea a scăpat de uitare pentru că el a fost faraonul eretic și pentru că erezia sa a beneficiat de propaganda abilă a unei superbe femei, Nefertiti, soția sa. Întâlnirea Nefertitei, în traducere "Frumoasa a venit", cu artistul de geniu Tutmos ne-a oferit șansa de-a o cunoaște, prin opera acestuia – un bust de calcar alb, pictat. Portrete ale Nefertitei sunt mult mai numeroase. Chiar Tutmos a sculptat mai multe busturi ale reginei. Din cele 16 000 de fragmente ale templului lui Amenhotep al IV-lea descoperite, 564 pastrează reprezentări ale chipului reginei, în timp ce ale faraonului se afla pe numai 320. Nefertiti, prințesă de origine mitanniană, l-a încurajat și inspirat pe Amenhotep să lichideze tutela clerului theban, slujitor al zeului Amon-Râ. Scuturarea acestei tutele fusese încercată fără curaj însă de tatăl faraonului, Amenhotep al III-lea, care a dezvoltat și o nouă capitală în Tell-el Amarna de astăzi, la 360 de km de Teba lui Amon Râ. Tot în vremea lui Amenhotep dezvoltarea artistică a atins apogeul prin realizarea templului de la Tell-el Amarna unde impresionează Coloșii lui Memnon, sculpturi uriașe ce-l înfățișează pe Amenhotep și prin construcția noului templu al lui Amon din Luxor.

O enigmă nerezolvată din istoria Egiptului o reprezintă figura faraonului adolescent Tutankhamon. A devenit faraon în copilărie cam pe la 9 ani, când Egiptul era sfâșiat de conflicte interne de natură religioasă. Faraonul Amenhotep (redenumit Akhenaton), predecesorul său, abolise numeroasele divinități egiptene pentru a le substitui cultului lui Aton. Funcționarii și sacerdotii care au guvernat în primii ani în locul noului suveran Tutankhamon (prea tânăr pentru a conduce de unul singur) s-au straduit înainte de toate să restabilească vechile tradiții. Chiar și numele Tutankhamon, inițial Tutakhaton, a fost modificat pentru a da un semn clar al întoarcerii la origini. Domnia regelui-copil a fost prea scurtă pentru realizări de anvergură cum ar fi războaiele de cucerire sau construcția de edificii publice importante. Au fost avansate numeroase ipoteze legate de dispariția prematură a lui Tutankhamon. Rămâne încă nerezolvată problema dacă a fost vorba de un accident la vânătoare, un asasinat într-o conjurație de palat, o maladie infecțioasă sau un defect congenital. Principalele surse istorice folosite în studierea istoriei vechi egiptene sunt măturile arheologice: tabla de la Saqqarah, papyrusul regal de la muzeul din Torino (acesta din urmă fiind cel mai valoros: 300 de faraoni, cu anii de domnie, chiar și lunile și zilele marilor întâmplări).

Scurt istoric al radioactivității

Prof. Crina Valentina Țurcaș

Descoperirea radioactivității a dus la obținerea unor beneficii semnificative pentru dezvoltarea social-economică a oricărei țări, în primul rând producția de energie, aplicații în medicină, biologie, agricultură, industrie etc., dar a dat naștere îngrijorării mondiale asupra consecințelor îngrozitoare ale utilizării militare – bombardamentele din 1945 de la Hiroshima și Nagasaki și ale accidentelor survenite în funcționarea centralelor nucleare sau din utilizarea energiei nucleare în alte domenii.

Impresionant (devastator) pentru Europa și automat și pentru România a fost accidentul de la **Cernobîl** singurul de nivel șapte pe scara internațională a evenimentelor nucleare. Acest **accident** a fost cataclismic – dar mai puțin cunoscut este faptul că acesta este **cel mai mare provocat de om din toate timpurile**. Explozia de la reactorul numărul patru a creat un nor radioactiv care a fost detectat peste tot în Europa ajungând și în Irlanda, sub formă de ploaie radioactivă. Ultimul reactor al centralei de la Cernobîl a fost închis abia în anul 2000. Peste 800.000 de oameni au fost expuși la niveluri enorme de radiații și 25.000 au murit și peste 70.000 au rămas invalizi. Peste 200 de tone de material radioactiv se află în interiorul reactorului. Ucraina, Belarus și Rusia plătesc și astăzi recompensă unui număr de 7 milioane de persoane afectate de dezastrul de atunci. Rămășițele reactorului în urma dezastrului din 1986 vor rămâne radioactive aproximativ 1000 de ani. Abia peste 20000 de ani pe acel pământ vor putea locui în siguranță oamenii. Radiațiile au fost atât de puternice încât ochii pompierului Vladimir Pravick și-au schimbat culoarea din căprui în albastru.

Bombardamentele atomice de la Hiroshima și Nagasaki au constat din două - atacuri nucleare implicând aruncarea a două bombe atomice, produse de Statele Unite ale Americii, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, asupra a două orașe din Japonia, Hiroshima și Nagasaki. La timpul aruncării celor două bombe atomice, deși războiul din Europa se terminase prin capitularea necondiționată a Germaniei, — Imperiul Japoniei și Statele Unite ale Americii se aflau încă în stare de război. La 6

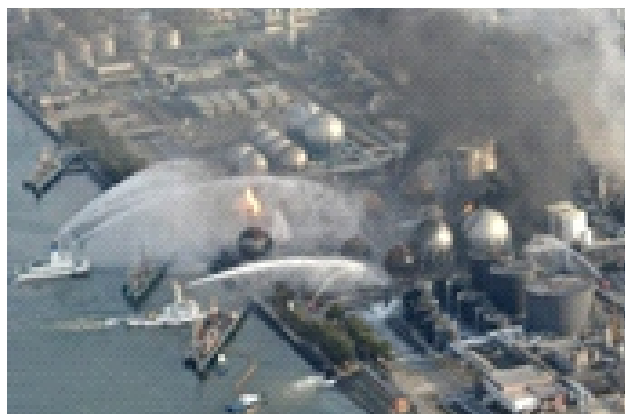

august 1945 bomba atomică cunoscută ca „Little Boy” a fost aruncată deasupra orașului Hiroshima, iar trei zile mai târziu, la 9

24
Revista Colegiului Tehnic „Carol I”
3/2016

august 1945, cea de-a doua bombă atomică, cunoscută ca „Fat Man”, a fost detonată deasupra orașului Nagasaki.

Explozia nucleară are efecte imediate și întârziate. - Unda de șoc, - radiația termică, radiația ionizantă promptă produc distrugerii mari în câteva secunde sau minute de la detonare. Efectele întârziate precum căderile radioactive acționează pe perioade mari de timp, de la ore la ani.

· Unda de șoc produce modificarea bruscă a presiunii aerului și vânturi puternice. Construcțiile mari sunt distruse de modificarea presiunii aerului în timp ce vânturile puternice distrug vegetația și omoară oamenii. Dacă explozia are loc la suprafața sau în apropierea solului se produce un crater din care materialul este ridicat în atmosferă, de unde revine sub forma de depuneri radioactive.

· Circa 35% din energia exploziei este sub forma de radiație luminoasă și termică (căldură). **Radiația luminoasă produce orbirea prin arderea retinei.** Radiația termică produce arsuri ființelor vii și incendiarea materialelor combustibile.

· Efectele radiațiilor nucleare directe sunt în general mai mici decât cele ale unde de șoc sau radiației termice. La armele cu neutroni spre exemplu efectul radiației directe (neutroni) este cel mai puternic. **Iradieră directă cu radiații nucleare duce la deces sau în cazul dozelor mai mici la boala de iradiere.**

· Particulele radioactive ridicate în atmosferă (norul în formă de ciupercă) revin pe pământ în apropierea locului exploziei. Ele nu produc multe decese deoarece afectează zona unde oamenii au fost deja uciși de celelalte efecte. **În funcție de condițiile meteorologice, — norul radioactiv poate fi deplasat la distanțe mari iar depunerile pe sol pot afecta zonele mai îndepărtate.**

— Undele electromagnetice

· produse de explozie rezultă prin absorbția radiației gama în aer și în sol. **Pulsul de unde electromagnetice generează — câmpuri electrice de mii de volți pe durate extrem de scurte. Consecințele privesc în special comunicațiile și rețelele electrice.**

1896 Descoperirea radioactivității de către Antoine Henri Becquerel, pe când studia luminescența unor săruri ale uraniului.

1898 Descoperirea primelor elemente radioactive - radium și

poloniu de către soții Pierre

și Marie Curie; două elemente cu radioactivitate mult mai puternică decât a uraniului. Marie Curie – născută Maria Salomea Skłodowska, în data de 7 noiembrie 1867, la Varșovia este prima femeie savant dublu laureată a Premiului Nobel în două domenii științifice diferite, fizică și chimie care a introdus în fizică termenul de radioactivitate (publicația Time a considerat-o una dintre cele mai influente savante ale secolului al XX-lea).

În 1934 a fost descoperită radioactivitatea artificială, de către soții Irène și Frédéric Joliet-Curie.

1919 Prima transformare artificială a atomilor de către lord Ernest Rutherford.

1934 Descoperirea procesului de încetinire a neutronilor, care va face posibilă evidențierea fisiunii atomilor de uraniu de către Enrico Fermi.

1942 Primul reactor nuclear- format din cărămizi -suporturi din grafit și combustibil de uraniu.

1943 - 1945 Construirea și testarea primei bombe atomice la Los Alamos, din statul New Mexico – Statele Unite.

1945, 6 August. Prima bombă atomică explodează deasupra Hiroshimei.

1945, 9 August. A doua bombă atomică explodează deasupra orașului Nagasaki

1951 Primul reactor nuclear funcțional - a produs pentru prima oară electricitate

1954 În iunie este pusă în funcțiune prima centrală nuclear - electrică.

Radioactivitatea - este un fenomen fizic prin care nucleul unui atom instabil, numit și radioizotop, se transformă spontan (dezintegrează) degajând energie sub formă de radiații diverse (alfa, beta sau gama), într-un atom mai stabil.

Radiația reprezintă fenomenul fizic de transmitere, la distanță, a energiei fără a fi nevoie de un mediu purtător.

Radiațiile se pot clasifica după mai multe criterii:

a) După natura lor: electromagnetice (reprezintă propagarea sub formă de unde transversale a variațiilor câmpului electromagnetic: (radiația γ)), elastice (reprezintă propagarea sub formă de unde longitudinale a vibrațiilor unui mediu elastic), corpusculare (sunt formate din fascicule de particule de mare energie/viteză (radiații α și radiații β)).

b) După energie: ionizante (radiații de mare energie, capabile să producă ionizarea, emise de atomi radioactivi), neionizante (radiații de energie mai mică, insuficientă pentru a produce ionizarea: domeniile radio, microunde, IR, VIS și UV).

Din punct de vedere al originii, radioactivitatea poate fi : naturală și artificială.

Atomii aceluiași element care au un număr diferit de neutroni se numesc **izotopi**.

Aplicațiile **izotopilor** uraniului: datarea vârstei Pământului; capacitatea de a întreține o reacție nucleară în lanț (Uraniul epuizat (uraniul-238) este folosit în penetratorul cu energie cinetică și blindarea vehiculelor); este folosit pe post de colorant în sticla de uraniu, producând diferite tente de culoare, de la portocaliu-roșu până la galben-lămâie; a fost folosit și pentru a umbri și a da tente de culoare în arta fotografică; este folosit drept combustibil nuclear sub forma uraniului metalic sau a unor compuși chimici; sursa de energie pentru producerea curentului electric.

Dezintegrarea izotopului K-40 în Ar- 40 activează o metodă folosită în datarea rocilor. O altă aplicație a izotopilor potasiului a

fost în studiul meteorologic.

Efectele radiațiilor asupra organismului uman

Radiațiile ionizante pot fi periculoase pentru om. În drumul lor, radiațiile ionizante, eliberează o cantitate suficientă de energie, pentru a putea îndepărta unul sau mai mulți electroni din atomii

țesuturilor iradiate, dereglând activitatea lor chimică normală în țesuturile vii. La un anumit grad de dereglare a acestor procese chimice, celulele vii nu se mai pot regenera pe cale naturală și rămân permanent dereglate sau mor (în cazul distrugerii ADN-ului).

Gradul de severitate al efectelor radiației depinde de: durata expunerii, intensitatea radiațiilor, tipul radiațiilor.

Expunerea la nivele ridicate de radiații poate provoca:

Efecte deterministe, care sunt efecte biologice pe termen scurt, ce apar de obicei, în urma unui incident specific (înroșiri și/sau arsuri ale pielii, boala de iradiere). Aceste efecte apar doar dacă se atinge un nivel de prag al dozei încasate. Simptomele apar cu atât mai repede și sunt cu atât mai severe cu cât doza de radiație a fost mai mare.

Efecte stocastice, care sunt efecte biologice întârziate, a căror probabilitate de apariție depinde de doza totală încasată și de obicei apar după un timp (mai mulți ani sau chiar zeci de ani) după un incident sau o expunere cumulativă. Acestea se manifestă prin creșterea riscului de cancer și boli ereditare. O persoană normală, care nu este expusă unor surse suplimentare naturale sau artificiale de radioactivitate, primește o doză a radiației naturale între 2 și 3 mSv (mSievert) pe an.

Sensibilitatea țesuturilor umane la radiație diferă în funcție de țesut, de exemplu: o doză de 1 Sv la organele de reproducere este mai dăunătoare decât 1 Sv la ficat.

Bibliografie

www.sciencedirect.com

www.metadata.berkeley.edu

www.agentianucleara.ro

www.chemoglobe.org

www.chempaths.chemedlle.org

www.wikipedia.org

www.geigercounter.org

www.bt.cdc.gov

www.orise.orau.gov

VLAD ȚEPEȘ DRĂCULEA

Prof. Elinor Danusia Popescu

„Un popor care nu-și cunoaște istoria, e ca un copil care nu-și cunoaște părinții” - Nicolae Iorga

„Dracula vampirul”... cine nu a auzit astăzi de acest personaj de roman tradus în aproape toate limbile, filmele artistice, expozițiile, serialele tv ce sunt vizionate de milioane de adolescenți de pe Glob? Dar irlandezul Bram Stoker, autorul acestui best-seller al literaturii scrise în 1897, s-a inspirat de la un personaj istoric : Vlad Țepeș Drăculea, Domn al Țării Românești în trei rânduri: 1448, 1456-1462 și 1476.

Comparația cu un vampir este ofensatoare pentru români, deși mulți negustori profită de aceasta, la Bran și la Sighișoara, orașul său natal, găsindu-se spre vânzare măști oribile, peruci de vrăjitoare și alte articole „vampirești”, toate de un gust dubitabil.

Desigur, Vlad era sadic, crud, dar nu mai mult decât omologii săi din epocă, deoarece utilizarea torturii era foarte răspândită și obișnuită în Evul Mediu. El a practicat tortura ca și contemporanii săi feudali, doar că probabil într-un mod care a marcat durabil spiritele. Trasul în țeapă nici măcar nu a fost o invenție românească, Vlad a importat-o de la otomani, din timpul captivității sale la Poartă. Moartea prin tragere în țeapă este terifiantă, victima neîncetând din viață imediat, putând agoniza câteva ore; acest supliciu era o armă psihologică, ușor de utilizat și chiar economică, într-o țară cu păduri întinse cum era Valahia.

Așadar, Vlad nu era deloc diferit de ceilalți suverani ai vremii sale, fie ei din lumea musulmană sau din creștinătatea occidentală, cum ar fi Murad al II-lea, Mehmet al II-lea, Henri al VIII-lea, regele francez Ludovic al XI-lea, dar și alții.

Supranumele de Drăculea vine de la tatăl său, Vlad al II-lea, deja supranumit Vlad Dracul, fiind membru al Ordinului Dragonului, societate secretă

Curtea Domnească de la Târgoviște

militară cu caracter religios.

Vlad al III-lea, zis și Țepeș, s-a născut în 1428/1431 în orașul transilvănean Sighișoara - Schassburg (numele saxon), Segesvar (numele maghiar).

Vlad al II-lea Dracul, urcat pe tronul Țării Românești, avându-și capitala la Târgoviște, negociază pacea cu sultanul Murad al II-lea, dar va trebui să lase ca și garanție pe cei doi fii ai săi, Vlad al III-lea și Radu. Cei doi frați sunt crescuți în spirit turcesc, iar Vlad va dezvolta sentimente excesive de ranchiună și răzbunare. Nu va uita niciodată statutul de ofensat.

Expansiunea otomană amenința Țara Românească, în 1453 fiind cucerit Constantinopolul (Istanbulul de astăzi), iar apoi Peninsula Balcanică. Țările Române se aflau sub suzeranitate otomană, trebuind să plătească tribut Sublimei Porți și să-i furnizeze adolescenți robuști care să servească în corpul ienicerilor, „copiii de suflet ai lui Allah”. Vlad nu a suportat să-și vadă țara îngenunchată, iar din 1459 a refuzat să mai plătească tributul.

Cea mai cunoscută bătălie a sa contra otomanilor rămâne atacul de noapte de pe drumul dintre Nicolpole și Târgoviște, din noaptea de 16 spre 17 iunie 1462. Acest atac este unic în istoria militară otomană, căci niciodată un inamic nu îndrăznise să atace direct pe sultan. Vlad are acest

curaj, atacând corturile sultanului Mehmet al II-lea, însuși cuceritorul Constantinopolului, ceea ce a clătinat moralul soldaților otomani.

Pentru a ține piept oastelor otomane, care erau net superioare numeric, „câtă frunză și iarbă”, dar și ca pregătire militară și dotare, Vlad a trebuit să recurgă la diverse strategii: atacul-surpriză, tactica pământului pârjolit, a otrăvirii fântânilor, retragerea populației în munți, distrugerea recoltelor, dar mai ales războiul psihologic. Pedepsa executată în public avea scop pilduitor, servind ca exemplu spectatorilor, prin strigăte, cazne, teroare, imaginea suferinței.

După bătălii, legendele spun că Vlad recompensa cu titluri și pământuri pe cei care supraviețuiseră și aveau răni pe piept și, din contră, pe soldații cu răni pe spate îi trăgea în țeapă, neavând încredere în cei care întorseseră spatele inamicului.

Târgoviștea era capitala lui Vlad Țepeș, până când otomanii au impus Bucureștiul ca și capitală, de aici voievozii români fiind mai ușor de controlat, Giurgiul (locul pe unde turcii treceau Dunărea) aflându-se la doar 60 km distanță. De altfel, prima

atestare documentară sigură a Bucureștiului datează din timpul lui Vlad Țepeș, de la 1459.

Diverse legende au circulat pe seama setei de sânge a lui Vlad, alimentate de interese politice, precum: poemul menestrelului Michel Beheim, „Croniclele Mănăstirii St. Gall” ale fratelui Iacob franciscanul, „Expuneri Istorice” ale istoricului bizantin Laonic Chalcocondyl. Imaginea negativă a lui Țepeș a venit de la tentativa reușită a lui Matei Corvin, rege al Ungariei, de a-l denigra în fața papalității.

Autorul anonim al Povestirilor slavone vorbește cu admirație despre Vlad Țepeș, subliniindu-i autoritatea, dar și justetea deciziilor, considerând că în timpurile sale dominate de anarhie, Vlad a reușit să impună disciplina și ordinea. Tradiția orală românească îl prezintă pe Vlad Țepeș ca pe un justițiar nemilos, dar nu ca pe un tiran crud și fanatic.

Cuvinte-cheie: anarhie, expansiune teritorială, ieniceri, Poartă, strategie, tribut, vasalitate.

Bătălia cu țacale, Theodor Aman

A fost demult fabrica de bere "Rahova"

Ionescu Florin, clasa a IX-a C

Anul 1884. Dumitru Marinescu Bragadiru (în vârstă de 42 de ani), cu visuri mărețe și speranță în viitor, începe construcția unei fabrici de bere pe terenul de aproape 100.000 de metri, proaspăt cumpărat. Oficial fondată la data de 1 aprilie 1895, avea în dotare unele din cele mai performante mașini cu abur la acea vreme și în scurt timp a devenit a treia fabrica de bere din Europa în ceea ce privește producția (peste 3.000.000 litri), depășind fabrica de bere Luther și Oppler.

Dumitru Marinescu Bragadiru (născut în 1842) a fost ucenic în "racheria" și cofetăria lui Iancu Ștefănescu pe care a moștenit-o în 1866. Harnic, cinstit și deosebit de iscusit în comerț și afaceri, Marinescu prevede nevoia de alcool ce va urma după Războiul de Independență și astfel se hotărăște să cumpere rachiu și spirt de la greci pe care îl vinde apoi soldaților români și spitalelor. Cu banii strânși înființează prima fabrică de alcool rafinat din România în comuna Bragadiru, lângă București.

Mai târziu, pentru a face legătura între fabrica de bere și cea din Bragadiru, construiește prima rețea de telefonie cu stâlpi de telegraf din România. În interiorul curții fabricii de bere existau locuințe pentru angajați, casa familiei, Colosseumul (în care era sala de bal și cinematograful) și chiar și o popicărie. De asemenea, beciurile fiecărei

clădiri erau unite printr-o serie de tunele care alcătuiau căile de transport ale produselor folosite în fabrică. În 1909, fabrica de bere a devenit o societate pe acțiuni. În anul 1915 Bragadiru moare, lăsând afacerile pe mâna fiului său. În timpul regimului comunist, fabrica a fost naționalizată și trecută din proprietatea familiei Bragadiru în cea a statului, care a schimbat denumirea întreprinderii din Fabrica de Bere și Conserve "Dumitru Bragadiru și Fiii" în Fabrica de Bere "Rahova". În 1998 statul a vândut fabrica în acte pe suma de 700.000 de dolari.

Țara noastră a avut un trecut prosper și și-a câpătat un renume în lume tocmai datorită unor oameni ca Bragadiru: muncitori, cinștiți și foarte inteligenți. În București încă se mai păstrează "năluci" ale gloriei industriale de altă dată; Fabrica de Bere "Rahova" este una dintre ele. O parte a complexului a fost renovat (din fonduri necunoscute). Astăzi în locul fabricii se ridică sfidătoare clădirea supermarketului Kaufland dar tot ce ne rămâne este să visăm că într-o bună zi și ruinele vor fi renovate și integrate în spațiul urban, așa cum se întâmplă în majoritatea capitalelor lumii.

Trasee prin București

Florea Marina, IX A și Ilie Iosif, X B

La începutul acestui an școlar, clasele a IX-a A și a X-a B au participat, în cadrul Programului TraseELE realizat de Centrul de Parteneriat pentru Egalitate și finanțat de Administrația Fondului Cultural Național, la acțiunea Trasee pietonale, având ca obiectiv Cartierul Cotroceni. Iată câteva impresii:

Am pornit de la **Facultatea de Drept**, construită în 1935, o clădire cu scară amplă și pilaștri înalți care decorează fațada, alternați de statuice înfățișează mari juriști.

A urmat, în imediata apropiere, clădirea **Operei Naționale**, construită între 1952-1953, cu un peron impunător și trei arcade gigantice care reprezintă intrarea. În față, tronează statuia marelui compozitor, dirijor și interpret, George Enescu, realizată de Ion Jalea.

Vis-a-vis, am admirat **biserica Sf. Elefterie Nou**, în stil neoromânesc. Lucrările au fost începute în 1935 și au durat 36 de ani, întrerupte fiind de război.

Următorul obiectiv a fost **Statuia Eroilor Sanitari**, ridicată în 1932 în amintirea eroilor sanitari din primul război mondial. Zeița Victoriei ține o cunună de lauri deasupra capului unui medic militar și are la picioare un ostaș rănit.

Clădirea **Facultății de Medicină**, construită în 1903, ne-a impresionat prin corpul său monumental împodobit cu un fronton triunghiular susținut de coloane. În fața acestei impunătoare clădiri se află statuia (realizată de Karl Stork) celui care a întemeiat învățământul medical din România, francezul Carol Davila.

Obiectivul care ne-a impresionat cel mai mult a fost **Palatul Cotroceni**, construit pe locul unei mănăstiri ctitorite în 1679 de Șerban Cantacuzino. Am aflat că, pe timp de vară, răcoarea caselor mănăstirești era căutată de mulți domnitori, printre care Al. I. Cuza și Carol I. Cel care a ales acest loc ca reședință permanentă a fost principele moștenitor Ferdinand: vechea casă domnească a fost dărâmată și în locul ei a apărut, în 1893, palatul proiectat de arhitectul francez Paul Gottereau și lărgit, câțiva ani mai târziu, cu un corp în stil neoromânesc, operă a arhitectului Grigore Cerchez. În curtea palatului am admirat biserica refăcută după planurile inițiale ale constructorilor din 1679, cu pridvor, arcade și coloane (ea fusese demolată în 1984).

Muzeul Național Cotroceni ne-a încântat privirea prin multitudinea operelor de artă pe care le deține: piese de mobilier, tapiserii, tablouri, veselă, pe care le-am admirat străbătând Salonul florilor, Sala de bal, Sufrageria Reginei Maria, Biblioteca, Salonul de vânatoare și Camera copiilor.

Mulțumim organizatorilor, îi asigurăm că această mini-excursie a fost foarte instructivă și că...așteptăm, nerăbdători și cu mult drag, alte invitații pe trasee bucureștene.

Analiza statistică a ecosistemului Crângași din București

Prof. Doina Victoria MIHĂILESCU

Crângași este un cartier situat în Sectorul 6 al Bucureștiului, atestat pentru prima dată într-o hartă statistică din 1835. Amplasat în sud-estul României, Bucureștiul, deci, implicit, și cartierul Crângași, este situat în Câmpia Bucureștiului, subdiviziune a Câmpiei Vlăsiei (la rândul ei, subunitate a Câmpiei Române).

Cartierul Crângași este situat pe malul Dâmboviței, afluent al Argeșului, care izvorăște din Munții Făgăraș. Râul străbate municipiul pe o distanță de aproximativ 22 de km, parcurgând orașul de la nord-vest la sud-est. La trecerea prin municipiul București, râul a fost barat pentru a forma Lacul Morii. În aval de acest lac, cursul râului a fost canalizat pe toată porțiunea de albie care străbate capitala.

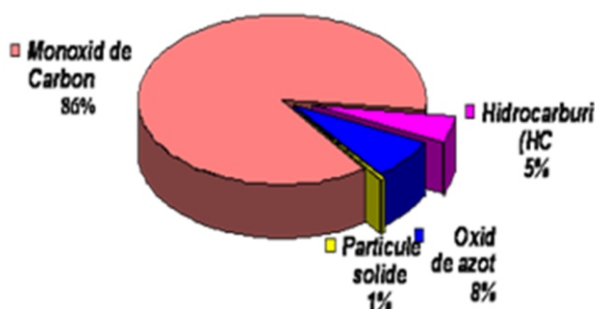
Cartierul Crângași, prin amplasarea sa, este supus acțiunii unor factori care duc la degradarea și dezechilibrul calității mediului. În principal, aceștia sunt:

- Artera de circulație care face legătura cartier Militari-cartier Crângași-zona 1 Mai-nordul Bucureștiului (via Podul Grant)

- Întreprinderea Grant Metal București (specializată în prelucrări metalurgice)
- Institutul de Cercetări Metalurgice București (specializat în cercetări fundamentale și aplicative privind elaborarea, turnarea, deformarea plastică și tratamentul termic al oțelurilor și aliajelor neferoase)
- Factorii casnici (centrale termice individuale sau de bloc)
- Centrala Electrotermică Grozăvești (foarte poluantă, deoarece, în loc de metan, folosește păcură)
- Poluarea fonică de la nodul de cale ferată București Triaj, depoul de locomotive și Revizia de vagoane Grivița. magistrala feroviară cu traficul Gării de Nord și a Gării Basarab
- Demolările și construcțiile în desfășurare în zona Piața Crângași

Dintre aceștia, cea mai gravă problemă este reprezentată de traficul masiv în zona Podului Grant. Această problemă este foarte complexă mai ales din cauza faptului că efectul ei nu este

Repartiția poluanților:

doar local, ci, prin componentele dinamice ale mediului (aer, apă), se extinde pe o suprafață mult mai mare și influențează calitatea mediului întregii capitale.

Emisiile de poluanți ale autovehiculelor prezintă două mari particularități.

În primul rând, eliminarea se face foarte aproape de sol, fapt care duce la realizarea unor concentrații ridicate la înălțimi foarte mici, chiar pentru gazele cu densitate mică și mare capacitate de difuziune în atmosferă.

În al doilea rând, emisiile se fac pe întreaga suprafață a cartierului, diferențele de concentrații depinzând de intensitatea traficului și posibilitățile de ventilație a străzii.

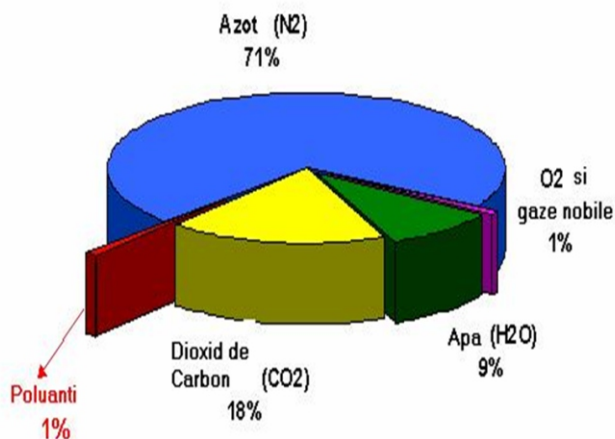
Poluarea aerului cauzată de traficul auto este un amestec de câteva sute de compuși diferiți. În urma unor studii recente, au fost evidențiați peste 150 de compuși și grupuri de

compuși. Măsurarea tuturor acestor poluanți este imposibilă și, de aceea, evidențierea se concentrează numai pe acei poluanți care au cel mai larg impact asupra sănătății umane sau care sunt considerați buni indicatori.

Acești poluanți (urmăriți în mod curent atunci când se dorește evaluarea impactului generat de traficul auto asupra calității aerului) sunt grupați în următoarele categorii:

- gazele anorganice: oxizii de azot, dioxidul de sulf, oxidul de carbon, ozonul;
- pulberi; pulberi totale în suspensie, particule cu diametrul aerodinamic mai mic de 10 μm sau decât 2,5 μm , fumul negru;
- componente ale pulberilor: carbon elementar, hidrocarburi policiclice aromatice, plumb;
- compuși organici volatili: benzen, butadiena.

Repartiția gazelor de eșapament:

Aplicații utile

Tudor Mihaela Bianca - Clasa a XI-a A

Let's face it, stăm pe Internet toată ziua. Pe facebook, pe jocuri, pe whatsapp. Din păcate, niciuna dintre chestiile astea nu ne face mult mai deștepti sau mai informați și nicidecum nu ne ajută să promovăm vreun examen.

Există totuși o mulțime de aplicații utile, cum ar fi „Română pentru bac”. Cum promovabilitatea la bacalaureat a fost scăzută în anii trecuți, o organizație din România a venit cu o idee inovativă în ajutorul tinerilor care se pregătesc pentru acest examen. Aplicația pune la dispoziția utilizatorilor mai multe suporturi de curs (video, audio, text), ceea ce este extraordinar, pentru că fiecare poate înțelege/memora/analiza după metoda de învățare care i se potrivește cel mai bine.

Jocurile pe calculator

Șerhan Eduard - Clasa a IX-a A seral

Jocurile pe calculator există încă din anii 1960. Ele pot fi definite drept linii de cod cu poligoane grafice atașate. Acestea sunt răspândite la nivel global. Piața jocurilor video este într-o continuă creștere încă din anii 90.

Jocurile pe calculator sunt de genuri diferite, fiecare gen de joc fiind destinat unei categorii de vârstă.

Dar ce se întâmplă când părinții ignoră ratingul ESRB (ENTERTAINMENT SOFTWARE RATING BOARD) și cumpără copiilor jocuri destinate unei categorii de vârstă mai mare decât cea din care fac parte?

În general, shooter-urile (jocurile cu împușcături) sunt destinate persoanelor de peste 16 ani, dar este recomandat ca jucătorii acestor jocuri să fie sub vârsta minimă legală de joc. Un exemplu perfect este „Call of duty”, indicat persoanelor peste 18 ani. Cu toate acestea, mai bine de 60% dintre jucătorii aflați online pe serverele de joc nu au împlinit încă vârsta recomandată de producător.

Asta nu înseamnă că toate jocurile pe calculator sunt rele sau violente. În piața din România nu este ieșit din comun ca persoanelor cu deficit de atenție să le fie predate noțiunile importante cu ajutorul jocurilor pe calculator cu impact educativ. Acestea pot ajuta copiii să învețe mai ușor alfabetul, notele muzicale, să deseneze, să calculeze și să comunice la un nivel normal.

Aceste jocuri au un rating ESRB de la 4 ani în sus.

Un alt exemplu de joc educațional, dar la un nivel mai ridicat, este Grand Turismo, care vine la pachet cu un curs de mecanică auto foarte explicit.

De ce este important și util să ne jucăm pe calculator?

- Dezvoltarea creativității;
- Îmbunătățirea memoriei;
- Jocurile cooperative pot învăța copiii să lucreze în echipă;
- Oferă posibilitatea de a învăța lucruri noi;
- Oferă o stare generală de relaxare.

De ce trebuie să pui, la un moment dat, punct jocurilor pe calculator?

- Inhibă capacitatea de a socializa în public;
- Majoritatea jocurilor învăț copiii să transforme totul într-o competiție;
- Numărul mare de ore petrecute în fața monitorului poate dauna vederii și coloanei vertebrale;
- În general, jocurile îi determină pe copii să utilizeze un vocabular vulgar;
- Sesiunile de joc lungi pot deveni foarte stresante.

Jocurile nu pot fi catalogate drept bune sau rele. Atât timp cât

este respectată categoria de vârstă trecută pe spatele jocului, totul este în regulă, deoarece jocurile mai agresive sunt destinate persoanelor peste 18 ani, o vârstă la care tânărul poate face diferența dintre bine și rău, joc și realitate.

Am ales să închei acest articol cu observații despre cum m-au influențat jocurile de-a lungul anilor.

- Mi-au deschis mintea spre un job care îmi place, pentru că, la urma urmei GSM-ul și jocurile au la bază o linie de cod și câteva reguli care trebuie respectate;
- M-au învățat să fiu mai creativ și mai corect;
- Am devenit mai competitiv
- De-a lungul timpului, mi-au afectat vederea;
- M-au învățat o lecție importantă: în viață nu poți reuși mereu din prima...dar asta nu înseamnă că trebuie să te dai bătut.

Să facem cunoștință cu SCRATCH

Prof. Ing. Iuliana Mustață

Cei mai mulți oameni folosesc calculatorul pentru jocuri, muzică, filme sau socializare. Doar o parte dintre noi utilizăm calculatorul în învățare și chiar și în acest caz, cei mai mulți sunt doar consumatori ai produselor informatice.

Scratch este un mediu de programare vizual ce deschide o carte de povești încântătoare a programării pe calculator, pentru elevi și alți programatori începători. Mai precis Scratch este un limbaj de programare grafic pe care îl puteți folosi în mod gratuit. Aveți nevoie de un computer cu un browser web recent (Chrome 7, Firefox 4, Internet Explorer 7 sau alte versiuni mai avansate), cu Adobe Flash Player, versiunea 10.2 sau alta mai recentă. Scratch este creat pentru explorare și experimentare.

În "[Super Aventura Programării cu Scratch!](#)", elevii învață noțiuni elementare de programare în timp ce își creează propriile jocuri video. Programatorii Scratch îmbină diferite elemente (imagini, fotografii, efecte sonore și altele) în așa fel încât creează ceva cu totul nou.

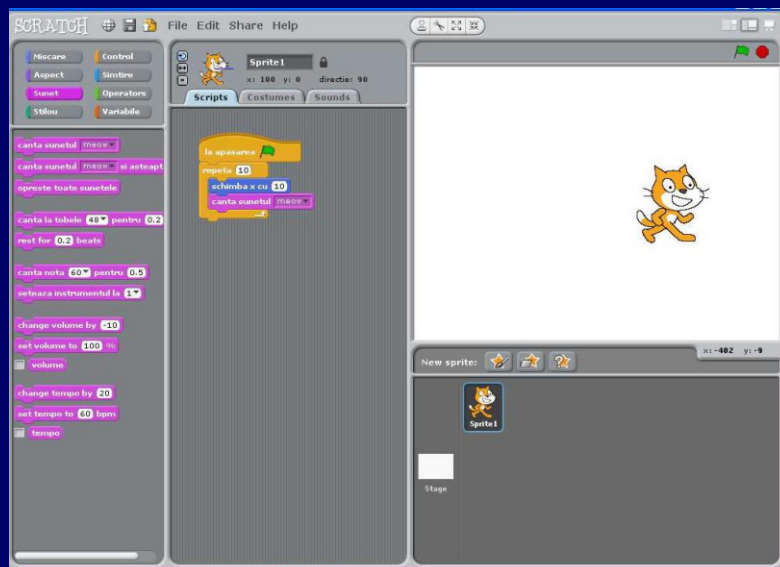
Cui se adresează Scratch?

Scratch a fost creat pentru copii cu vârsta începând de la opt ani, precum și pentru tineri pasionați de programare, cu scopul de a le dezvolta capacitățile creative de învățare pentru secolul XXI. Atunci când elevii creează programe, ei învață concepte matematice și informatice importante care le îmbunătățesc gândirea creativă, motivația logică, ajutând la soluționarea problemelor și la dezvoltarea abilităților de a fi competitiv.

Este ușor să folosești Scratch?

Utilizând Scratch poți preveni greșelile comune ale începătorilor din programarea tradițională, cum ar fi greșelile de scriere și erorile de conținut. În locul scrierii manuale a comenzilor, programarea în Scratch este făcută cu ajutorul tragerii și alăturării unor blocuri colorate de instrucțiuni, numite blocuri de programare. Interfața SCRATCH este intuitivă și prietenoasă.

Interfața de programare are trei părți principale:

secțiunea pentru comenzi, secțiunea de program și secțiunea de joc. Interfața grafică permite utilizatorilor să controleze cu ușurință felul în care diferite tipuri de comenzi interacționează.

Folosind tehnica „drag-and-drop”, cu ajutorul mouse-ului putem trece comenzile și structurile de control din secțiunea pentru comenzi în secțiunea de program, și ca o construcție Lego, alăturăm piesele programului. Structura programului va fi clar vizibilă, iar imbricarea blocurilor va fi bine evidențiată.

Prin tragerea și alăturarea blocurilor, elevii pot învăța concepte fundamentale de programare. În plus, fiecare bloc se potrivește cu altul numai dacă împreună au sens.

Categoriile colorate ajută la organizarea și gruparea diferitelor seturi de comenzi bazate pe funcții particulare.

Acest program facilitează asimilarea rapidă a unor concepte esențiale, cum ar fi variabilele, subrutinele și controlul fluxului de date. În acest mediu, se pot integra în paralel imagini statice sau dinamice, elemente de sunet și muzică. Cea mai recentă versiune, Scratch 2, aduce limbajul direct în fereastra browser-ului web, fără a mai fi nevoie să-l descărcați pe PC.

Dacă v-am convins sau v-am trezit interesul pentru misterioasa programare vă aștept la sala 23 ca să programăm împreună.

Fapte ciudate din lumea tehnicii

Prof. ing. Mihaela Gheorghe

De ce găsim în comerț rezistoare de 470, de 680 dar nu și de 500?

Rezistor sau rezistență?

Este foarte ușor să confundăm termenii de rezistență și rezistor. Rezistența reprezintă opoziția față de curentul electric, iar rezistorul este un dispozitiv fizic utilizat în circuitele electrice.

Este adevărat, rezistorii posedă rezistență electrică, dar trebuie să înțelegem că cei doi termeni nu sunt echivalenți!

Când cumpărăm din magazin, cumpărăm rezistorul, iar proprietatea acestuia care ne interesează este rezistența (electrică).

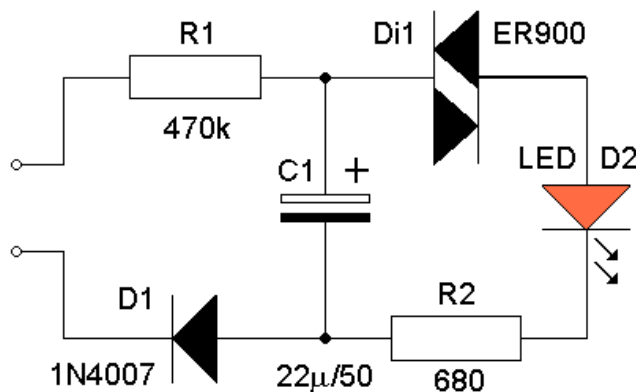
Ω , simbolul ciudat

După cum ne amintim, unitatea de măsură pentru rezistența electrică este ohm-ul (cu notația Ω), denumire care ne reamintește numele profesorului, matematicianului și fizicianului german Georg Simon Ohm (1789-1854), care a studiat printre primii fenomenele legate de curentul electric și care a descoperit legea care îi poartă azi denumirea, a proporționalității directe între diferența de potențial (voltajul) aplicat unui conductor și curentul electric care îl străbate, factorul de proporționalitate fiind tocmai rezistența electrică.

În tehnică, folosim mărimi scrise cu până la 3 cifre (1, 12, 123) dar nu și cu 4 cifre, motiv pentru care multiplii utilizați în tehnică sunt cei cu prefixele kilo ($K=1.000x$), mega ($M=1.000.000x$) etc., deci vom folosi valori de 1Ω , 120Ω , dar nu și 4700Ω , care va fi $4,7K\Omega$ (vom întâlni în reviste și exprimarea $4K7$).

Misterul din magazine

Vă întrebați de unde știm ce valoare căutăm în magazin. Răspunsul cel mai simplu ar fi acela că am găsit o schemă electrică interesantă, vrem să o încercăm și căutăm în magazine piesele care ne lipsesc, dar așa doar ocolim adevăratul răspuns. Acela sau aceia care au proiectat schema au făcut calcule, în funcție de rezultatele dorite, iar valorile din schemă corespund rezultatelor. Ceea ce

înseamnă că și noi putem proiecta scheme electrice, calculându-ne singuri valorile necesare. Caz în care, s-ar putea să obținem ceva de genul rezistor de $5K\Omega$. Acasă nu-l avem, așa că îl căutăm în magazin, unde apare problema. Oricât am căuta, această valoare nu o vom găsi. De ce oare? Și, tot ciudat, de ce nici în reviste nu vom găsi această valoare?

De la teorie la practică ... și înapoi la teorie ... și înapoi la practică

Ca să înțelegem explicația acestui mister, va trebui să înțelegem specificul gândirii tehnice, inginerești. În matematică, o valoare de 5, ca soluție a unei probleme, este firească. La fel ca și $5,2$ (sau, de ce nu, $5,2(4) = 5,244444...$). Dacă ar trebui ca fabricile să producă toate valorile pentru piesele pe care matematic le-am putea obține, ele ar trebui să producă milioane și miliarde de piese diferite (care, mai departe, ar sta cu tonele prin magazine, pentru că –evident– cele mai multe nu ar fi cerute niciodată). Din fericire, acest lucru nu este necesar, iar explicația este legată de o noțiune foarte simplă, dar puțin înțeleasă, **toleranța!**

Atunci când fabrica produce un rezistor (să spunem) ea își propune să obțină o anumită valoare, dar, în realitate, va reuși să obțină doar aproximativ acea valoare, aproximația nu doar depinzând de parametri de producție, dar fiind chiar prevăzută.

De exemplu, fabrica își propune să producă rezistoare cu rezistența de $1M\Omega$, cu toleranța de

10%. Ce înseamnă asta? 10% din 1.000.000 este 100.000. Atunci un rezistor produs, a cărui rezistență este între 1.000.000 – 100.000 și 1.000.000 + 100.000 (evident Ω), adică între 0,9M Ω și 1,1M Ω este un rezistor valabil, care va putea fi inscripționat corespunzător, adică 1M Ω , cu clasa de precizie 10%. Cumpărătorul știe asta, ba chiar și proiectantul schemei, care va ține cont că piesa reală va fi nu de 1M Ω , ci una între 0,9M Ω și 1,1M Ω și va evalua efectele acestei imprecizii pentru funcționarea schemei. Dacă efectele sunt mult prea mari, atunci el va indica anume că trebuie o precizie mai ridicată (dar asta va necesita piese de calitate mai ridicată, adică mai scumpe).

Care sunt însă valorile pe care și le va propune fabrica?

Am putea spune, cu ușurință, că 1, 2, 3, 4 ... ar fi valori ușor de înțeles, dar am greși. Să nu uităm că toleranța se referă la o fracție din valoare. 10% din 1 nu este același lucru cu 10% din 9. Dacă de la 1 urcăm cu 10%, abia dacă ajungem la 1,1, în timp ce dacă de la 2 coborâm cu 10%, rezultatul, 1,8, lasă neacoperit intervalul (1,1 – 1,8). În același timp, făcând aceleași calcule între 8 și 9, vedem fenomenul contrar, adică intervale care se suprapun mult.

Valorile trebuie calculate matematic, astfel încât intervalele să acopere uniform toate valorile (să spunem că de la 1 la 9)

Să calculăm cu 20% (toleranță obișnuită pentru schemele simple, fără pretenții prea mari).

Pornim de la 1. Calculând 20% din 1 obținem 0,2, deci intervalul acoperit este de la 1 la 1,2.

Următoarea valoare trebuie să fie una, de la care coborând cu 20% să ajungem tot la limita la care am ajuns urcând cu 20% de la 1. Iar asta duce la o

ecuație: (100%-20%) din cât dă 1,2?

Iar răspunsul este 1,5, următoarea valoare pe care ne vom aștepta să o găsim în magazin.

Iar următoarea, cu același algoritm, va fi 2,2. Urmată de 3,3, apoi 4,7, apoi 6,8.

Fabricând rezistoare cu valorile 1,0; 1,5; 2,2; 3,3; 4,7 și 6,8, marcate ca având toleranța 20%, fabrica, magazinul și cumpărătorii știu că au acoperit, cu aproximație, orice valoare între 1 și 9.

În tehnică, aceste valori formează seria numită E6, pe care o vom găsi și la alte mărimi pentru piese electrice, de exemplu pentru capacitatea condensatoarelor.

Alte serii au fost calculate pentru alte toleranțe, folosind aceleași raționamente, de exemplu, foarte comună este seria E12, pentru toleranțe de +/- 10%:

1.0	1.2	1.5	1.8	2.2	2.7	3.3	3.9	4.7	5.6	6.8	8.2
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

Așadar, dacă veți proiecta propria voastră schemă electrică și veți calcula că R3 ar trebui să aibă 7K Ω , veți ține cont și de toleranță, iar dacă 10% va rezulta că este acceptabil, ce veți scrie în schemă? Ne uităm la șirul de mai sus și vedem că valoarea cea mai apropiată ... 6,8, deci în schemă veți trece 6K8, iar cititorul schemei dvs. se va uita în cutia lui de piese și această valoare aproape sigur că o va găsi deja acolo.

Multe asemenea „mistere” ați putea întâlni în practică, dar nu uitați, tehnica nu lucrează doar cu formule, ea lucrează și cu realitatea, așa că și gândirea voastră, pentru a fi buni tehnicieni, trebuie să facă diferența între idealul abstract și lumea reală, în care valorile exacte ... sunt aproximative.

Succes la realizarea propriilor voastre scheme electrice!

Online Shopping vs. In-Store Shopping

Prof. Ana Mihăescu

Nowadays, popularity of online shopping has been rising rapidly amongst consumers and it is becoming part of their lifestyle. The usage of the internet as a communication and transactional medium in customer markets is increasing fast. Following the globalization for the last few decades, every industry has had to shift to the new changes or new technologies to compete with each other. Consumers are adopting the changes quite well. One of the big examples would be online shopping (**e-commerce**). This kind of shopping is more convenient to busy people who spare their precious time by choosing to do shopping from their homes or their offices. Most of the brands already have their own websites that sell their goods and services via the internet. Also, there are major websites that sell and buy goods such as **Amazon.com, EBay** etc. Internet shopping is not about selling clothes only; there are various types of things that can be sold including electronic goods, jewelry, booking airplane or movie tickets etc. Of course, as nothing in this world is perfect, there are complaints too. They point to shipping products, tangling orders, a

different price on the site than the real one etc. Modern customers believe online shopping as a nearer alternative of the traditional shopping. Companies choosing to use the internet to cut their marketing costs, in order to stay competitive in market, reduce the price of their goods and services to please their clients.

On the other hand, traditional shopping is still powerful. There are people who do not like to do online shopping. They prefer to go to the store by themselves, see the goods, feel and try them. As a woman, who loves to shop a lot, I prefer traditional shopping than online shopping. Going for such purposes to the Mall relaxes me and buying becomes easier. Malls are everywhere in our city. They offer various ways of spending time pleasantly, especially in the friends' company. What can be more fun than mixing buying things in person with a meal at a restaurant or a film in such a shopping centre? Maybe just reading a book in a park.

All in all, it is good to know the advantages and disadvantages of both means of shopping in order to decide what kind of customer you want to be.

Halloween - TRICK OR TREAT

Prof. Violeta Năstăsoiu

Halloween-ul este o sărbătoare de origine celtică. În trecut, 31 octombrie era considerată o noapte magică, la granița dintre vară și iarnă, dintre Anul Vechi și Anul Nou, dintre lumea celor vii și a celor morți.

Druizii, preoții celților, spuneau că în această noapte spiritele încercau să-și facă loc în lumea celor vii și să ia cu ei jertfe- oameni și animale- pe care să la ducă Zeului Întinericului.

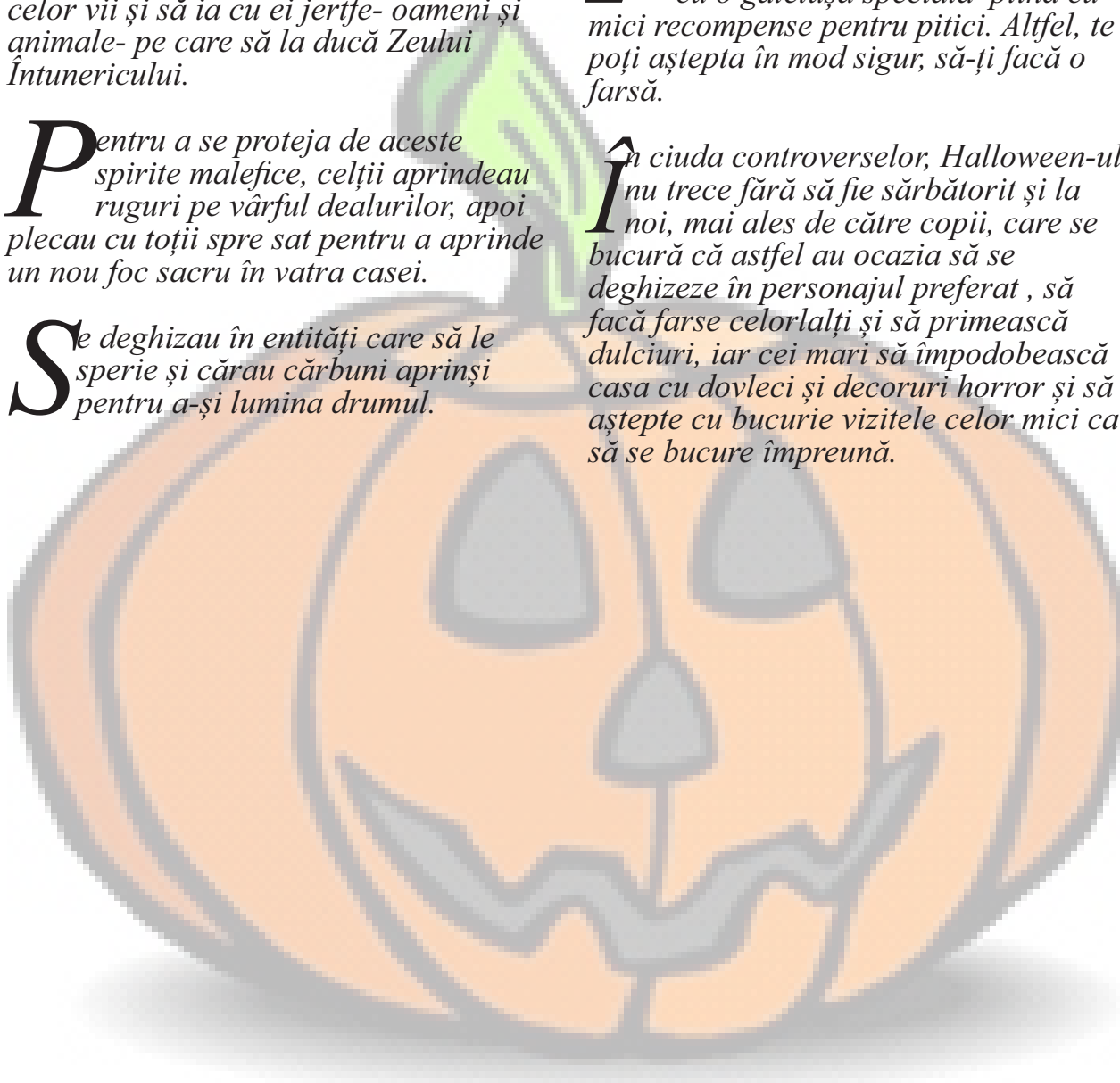
Pentru a se proteja de aceste spirite malefice, celții aprindeau ruguri pe vârful dealurilor; apoi plecau cu toții spre sat pentru a aprinde un nou foc sacru în vatra casei.

Se deghizau în entități care să le sperie și cărau cărbuni aprinși pentru a-și lumina drumul.

In timp, suporturile pentru cărbuni au fost înlocuite cu dovleci sculpați. Iar în costumele de vrăjitoare sau fantome se ascund copii care sună la vecini strigând **trick or treat**. Îi pun în gardă : le vor juca o festă dacă nu-i servesc cu ceva bun.

Fie că-ți place sau nu **Halloween-ul**, ar fi bine să te pregătești și tu cu o gălețușă specială plină cu mici recompense pentru pitici. Altfel, te poți aștepta în mod sigur, să-ți facă o farsă.

In ciuda controverselor, Halloween-ul nu trece fără să fie sărbătorit și la noi, mai ales de către copii, care se bucură că astfel au ocazia să se deghizeze în personajul preferat, să facă farse celorlalți și să primească dulciuri, iar cei mari să împodobească casa cu dovleci și decoruri horror și să aștepte cu bucurie vizitele celor mici ca să se bucure împreună.

Trăsăturile pozitive ale zodiilor

Boboacă Emilia Valentina

Coordonator: prof. Elinor Danusia Popescu

BERBEC

21.III – 20.IV

Cel născut în zodia Berbecului este un om bun, afectuos, altruist, amabil, credincios, politicos, sincer, tandru, voluntar, are bun simț. Poate să fie elocvent, expresiv, atent, spontan, îi vin repede ideile, independent, adaptabil, direct, constructiv, sesizează rapid esențialul unei situații, comunicativ, vesel, are umor, perspicace, povestitor excelent, bun orator. Excelează în a fi curajos, brav, invincibil, puternic, optimist, entuziast, înflăcărat, focos, bun organizator și coordonator, temerar, energic, cu inițiativă și încredere în sine. Îi place acțiunea, trăiește cu intensitate, are voință fermă, elan, spirit cavaleresc; se simte cel mai bine dimineața, reacții prompte și puternice. Are maniere elegante, dorințe puternice, e pasional. Prezintă un aspect tineresc, robust, este plin de vitalitate, practic, îi place în natură.

Cel născut în zodia Taurului este rafinat, fermecător, intuitiv, fin, sensibil. Este un suflet mărinimos, răbdător, fidel, are sentimente durabile, este conciliant, credincios, onest, se respectă pe sine. De obicei este înzestrat cu un talent artistic sau măcar știe să aprecieze arta, îi plac frumusețile naturii și în general tot ce e frumos. Poate să fie conservator, tradiționalist, constant, calm, liniștit, rezervat, senin, realist, rațional, metodic, riguros, echilibrat, harnic. Are voință puternică, tărie de caracter, e puternic, abil, îndemnatic. Este agreabil, elegant, seducător, curtenitor. Îl caracterizează: lucrurile stabile și durabile, puterea de a rezista, buna gestiune materială, prudența, meticulozitatea, iubește confortul și familia.

TAUR

21.IV – 21.V

GEMENI

22.V – 21.VI

Este un spirit fin și pătrunzător, elevat, fascinant, spiritual. Rafinat, intuitiv, știe să trăiască în momentul prezent. Amabil, săritor să ajute, îi place frumosul, conciliant, dezinteresat, nu îi place violența. Cele mai importante calități ale nativilor din zodia Gemenilor sunt legate de planul mental, gemenii fiind gânditori, inteligenți, studioși, educați, cu un mental curios, analitici, cu memorie excelentă. Are multe contacte cu oamenii - cu frații și surorile, cu prietenii din copilărie, vecinii, multe relații în general). Geamanul este simpatic, manierat, candid, pasionat, îi place atmosfera romantică, are fantezie, boem. Este dibaci, vivace, mobil, expansiv, optimist, jovial, entuziasmat, aventuros, spontan, știe să improvizeze, are inițiativă în afaceri.

RAC

22.VI – 22.VII

Nativul din zodia Racului este contemplativ, interiorizat, meditativ, religios, mistic. Are intuiție și darul prezicerii. Excelează în toate calitățile legate de sensibilitate: simte enorm și este sensibil, sentimental, romantic, fidel, tandru, blând, indulgent, compătimitor, protector, serviabil, iubește intimitatea, își iubește căminul și țara. Are un mental calm, conciliant, răbdător, tolerant, înțeleghător, imaginativ, visător, curios, receptiv, conservator, are discernământ și memorie, știe să dea sfaturi bune prietenilor. Este tenace, își controlează emoțiile.

Nativul din zodia Leului știe să trăiască clipa, este idealist, creativ, adoră arta, spectacolul, teatrul, demonstrațiile. Om bun la suflet, iubitor, călduros, generos, ospitalier, mărinimos, fidel, demn, nobil, are credință fermă și încredere în ceilalți. Este inteligent, elevat, exteriorizat, spontan, plin de franchețe, sinceritate, imaginație și umor. Are voință puternică, capacitatea de a trece peste orice fel de obstacol, este entuziasmat, impetuos, exuberant, expansiv, vesel, puternic, strălucitor, măreț, curajos, stăpân pe sine, energic, ferm, hotărât, bun organizator și coordonator, lider, perseverent. Pasional, senzual, simpatic, gentil, sociabil. Leul este înzestrat cu potențial infinit, vitalitate, vigoare, siguranță.

LEU

23.VII – 22.VIII

FECIOARĂ

23.VIII – 22.IX

Nativul din zodia Fecioarei manifestă interiorizare, puritate. Este pudic, devotat, amabil, răbdător, discret, serviabil, se sacrifică pentru ceilalți, are nevoie de intimitate. Fiind guvernat de Mercur în aspect practic, are numeroase calități mintale: inteligență, discernământ, logică, perspicacitate, conștiinciozitate, folosește critica pentru a-i ajuta pe ceilalți, atent la detalii, perfecționist, meticulos, cu simțul datoriei, este analitic, rațional, chibzuit, sobru, moralist, conservator, disciplinat, serios, intransigent, responsabil, corect, cumpătat, adaptabil. Are tact, simț practic, precizie, eficiență, perseverență. Este o natură castă. Pune preț pe igienă.

Nativul este meditativ, spiritual, inspirat, intuitiv. Datorită influenței puternice a lui Venus, majoritatea celor născuți în Balanță sunt afectuoși, altruisti, romantici, sensibili, rafinați, artiști, delicați, plini de candoare, iubesc tot ce e frumos și armonios, au bun gust. Individul este inteligent, studios, extrovertit, echilibrat, corect, obiectiv, imparțial, intangibil, diplomat, pacifist, convențional, elocvent, persuasiv, adaptabil, spontan, moderat, filozof, fin observator, bun colaborator, vigilent, subtil, comunicativ, visător, perfecționist, relaxat, are bună dispoziție. Iubește: justiția divină, ordinea, dreptatea, îi plac regulile și legile. Excelează în a fi: sociabil, manierat, simpatic, curtenitor, monden, fermecător, senzual, elegant, pasional, grațios și cochet, are fantezie. Urăște violența și iubește confortul.

BALANȚĂ

23.IX – 22.X

SCORPION

23.X – 21.XI

Nativul din zodia Scorpion poate atinge cele mai înalte trepte de profunzime, intuiție, transcendere spirituală. Este artist (excelează în teatru și dramă). Înselat de cunoaștere, îl interesează totul, ingenios, are abilitatea mentală și puterea de a gândi corect, calm, devotat principiilor, își planifică viața, convingător, are nervi de oțel, tărie de caracter, exigent, corect, independent, capabil să realizeze lucruri excepționale, strateg genial, transformator, penetrant, original. Îi sunt caracteristice: perseverența, voința puternică, curajul, inițiativa, competitivitatea, dinamismul, entuziasmul, are mult tact, emoție vie, îi place acțiunea și riscul, știe să se apere, e hotărât să învingă, puternic, abil, înflăcărat, exuberant, autoritar. Natura plutoniană predispune spre erotism, fiind senzual, voluptuos, seducător, magnetic, curtenitor, fascinant, pasional, sentimental. Este plin de energie, instinctiv, robust, îi place natura, regenerarea.

Nativul din zodia Săgetator manifestă religiozitate, idealism, intuiție profetică, detașare în fața primejdiilor, are simțul valorii, spirit liber și evoluat. Este sincer, iubește adevărul, nobil, sensibil, cu bun simț, leal, generos, de bună credință, senin, îndrăgostit (îi place să iubească, dar nu îi plac angajamentele), tolerant, mărinimos, fidel, fin psiholog, vizionar. Natura jupiteriană predispune la: înțelepciune, cunoaștere superioară, sete de cunoaștere, exteriorizare, expresivitate, bunăvoință, franchețe, corectitudine, independență, curiozitate, umor, raționament. Săgetatorul este expansiv, optimist, îndrăzneț, jovial, amuzant, comic, călător neobosit, temperamental, spontan, plin de elan, sigur pe sine, optimist, abil, competent, eficient, are fler. Poate fi fascinant, frenetic, pasional, exuberant, seducător, are fantezie.

SĂGETĂTOR

22.XI – 20.XII

CAPRICORN

21.XII – 20.I

Capricornul manifestă detașare, meditație, profunzime, maturitate, integritate. Are înclinație spre afectivitate, discreție, devotament, sacrificiu, bun simț. Este conștient, adaptabil, stabil, chibzuit, tradiționalist, convențional, realist, rațional, competent, constant, bun organizator și administrator, serios, independent, prudent, inteligent, logic, obiectiv. Are voință, perseverență, hotărâre, dinamism, experiență, strategie, pricepere, sânge rece, prudență, asceză, tenacitate, rezistență, tinde să atingă cele mai înalte culmi în toate aspectele vieții. Este econom, solitar, robust, iubește perfecțiunea materială, știe să îndure orice, îi plac lucrurile solide și durabile.

Nativul este detașat, liber, original, intuitiv, spiritual, artist, rafinat, creativ, fericit. Zodia simbolizează prietenia, fraternitatea, altruismul, afectivitatea, bunătatea, compasiunea, puritatea, dăruirea de sine, încrederea, devotamentul, mărinimia.

Dintre calitățile mintale, cele mai importante sunt: setea de cunoaștere, înțelepciune. Vărsătorul este avangardist, reformator, progresist, inventiv, independent, spontan, adaptabil, constructiv, sincer, idealist, dezinteresat, optimist, transparent, nonconformist, înțelegător, direct, comunicativ, calm, enigmatic, bun psiholog, are sentimentul datoriei. Revoluționar, iubește viteza, frenetic, entuziast, îndrăzneț, jovial. Are bună dispoziție, tact, voință. Modern, cuceritor, aventurier, pasional, agreabil, sociabil, amabil, are fantezie.

VĂRSĂTOR

21. I – 19.II

PEȘTI

20.II – 20. III

Nativul este detașat, profund, enigmatic, spiritual, ocultist, mistic, evlavios, misterios, sensibil, receptiv, clarvăzător, creativ, idealist, artist. Foarte afectiv, plin de compasiune, milos, iartă repede, ospitalier, generos, filantrop, mărinimos, amabil, cu putere de sacrificiu, romantic, delicat, dezinteresat, devotat. Are imaginație și idei geniale, visător, maleabil. Poate să fie exaltat, pasional, natural, sociabil, tăcut, discret, fermecător.

"NOI SUNTEM CEEA CE CUNOAȘTEM
,CEEĂ CE SIMȚIM.

A CUNOAȘTE CEVA ÎNSEAMNĂ
A TE IDENTIFICA CU ACEL CEVA.

A CUNOAȘTE IUBIREA
ÎNSEAMNĂ SĂ IUBEȘTI;
A CUNOAȘTE DIVINITATEA
ÎNSEAMNĂ SĂ DEVII DIVIN.

AUTOCUNOAȘTEREA
ÎNSEAMNĂ REALIZARE;
CUNOAȘTEREA ÎNSEAMNĂ SĂ FII "

OSHO

